

ĮSŪNYSTĖ ²

 Aš...truputį pavėlavau. Aš turėjau vieną žmogų, kuris buvo įtūžęs, labai įsiutęs, ir aš tiesiog turėjau tuo metu išvykti, nes jiems buvo labai, labai blogai. Ir važiavau visą kelią iš Mičigano, paskambino šerifas, ir taip toliau, kad jiems buvo labai, labai blogai. Taigi, bet viskas bus gerai; viskas—viskas kontroliuojama, taigi viskas gerai. Kai Viešpats ateina, tada viskas kontroliuojama, ar ne taip? O, Jis—Jis toks geras; pagalvojus apie Jo gerumą ir Jo malonę ir Jo malonę, apie tai, ką Jis mums reiškia, ir koks brangus yra Jo garbinimas.

Na, mes bandėme pradėti, sakydami, kad mes paimsime tris pirmus skyrius iš Knygos Efeziečiams. Ir manau, kad mes turime pirmuosius tris žodžius, ar tris pirmus, *kažką* ten. Mes nelabai toli pajudėjome, bet galbūt ši vakarą mes galėsime pabandyti paėjęti šiek kiek toliau. Taigi, aš noriu pasakyti, kad aš toli gražu nesu Biblijos studentas ir toli gražu ne teologas, bet aš—aš myliu Viešpatį, ir man patinka tarnauti Jam, ir... [Brolis kalba su broliu Branhamu—Red.]

Kažkas, tiesiog skubu, pasakė, tik prieš mums pradėdant, maža mergaitė Luisvilio ligoninėje, ir visi geriausi specialistai jos atsisakė, ji dabar miršta, ir paprašė pasimelsti už šį vaiką. Kaip krikščionys, tai yra mūsų pareiga, palenkti dabar mūsų galvas malda.

Mūsų maloningas Viešpatie, tai ne tik mūsų pareiga, bet ir mūsų privilegija, ir tai mūsų—mūsų noras, kad ši vakarą mes palenktume galvas kaip bažnyčia, kaip grupė iššauktų, tikinčių žmonių čia, ši vakarą, kad galėtume mokyti Tavojo Žodžio, poziciškai paskiriančio mus į Kūną, ten, kur mes priklausome, ir kur mes galime tinkamai dirbti kaip Kristaus Kūno nariai.

² Ir dabar pakvietė mus nedelsiant kreiptis į Dievą. Ir kiekvienas iš mūsų, tėvų, galvoja, kas jei tai būtų mūsų mergaitė, kaip mūsų širdys degtų iš skausmo mumyse, ir mes kreiptumėmės į bažnyčias dėl skubios pagalbos. Ir kažkurio tėvo širdis dega, skauda. Viešpatie, tegul ši didi Sventosios Dvasios Asmenybė tiesiog dabar ateina į to tėvo širdį. Patrauk bet kokią abejonės šešėlį ir visokią skausmą, ir leisk jam žinoti, kad Tu esi Dievas ir nėra ligos, kuri galėtų išsilaikyti Tavo Akivaizdoje, kai Tavo Dieviškas pavedimas buvo vykdomas Tavo bažnyčios ir Tavo žmonių.

³ Ir kai mes meldžiamės per šią savaitę, nuo praeito sekmadienio, aš galvojau apie šiuos maldos būdus ar priemones. Mes neturime labai daug ginklų, kaip tai atrodo pasauliui, bet ši maža laidynė yra mirtinai pavojinga, kai ji yra laikoma tikėjimo pirštais. O Viešpatie, tegul mūsų maldos pasiekia

namus, suduoda smūgį tai mirčiai anapus, kuri kabo virš to vaiko ir te ji bus sutriuškinta; tamsa, niūrumas, pasitraukia nuo šio nekalto kūdikio, šios mažos mergaitės lovos. Ir te nušvinta virš jos didi Dievo Artumo Šviesa. Teišeis ji iš tos ligoninės sveiku vaiku.

⁴ Dieve, mes žinome, kad tiesiog anapus upės mūsų laukia artimieji, ir tai nuostabu. Bet mes mylime savo mažylius. Ir mes meldžiame, Viešpatie, kad dėl Tavo šlovės, Tu pasigailėtum to vaiko gyvybės. Mes, kaip Tavo bažnyčia, sudraudžiame tą mirtį, ir sakome: „Stovėk ramiai anapus. Tu negali pasiimti šio vaiko, nes mes reikalaujame jos gyvybės dėl Dievo Karalystės“. Suteik tai, Viešpatie, kad šie dalykai pataikytų tiesiai į tikslą, kai mes juos nukreipiame, Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo Vardu. Amen.

⁵ Ar mes tikime? Aš nežinau, ką aš daryčiau, jeigu nebūčiau krikščioniu. Aš tiesiog nenorėčiau ilgiau pasilikti. Čia nėra dėl ko gyventi, tik dėl to, kad gelbėti kitus - tai geriausia, ką aš žinau.

⁶ Taigi, ši vakarą mes tiesiog norime padėti nedidelį pamatą iš mūsų praėjusios pamokos. Ir aš pasistengsiu perskaityti, kadangi, visą skyrių, jeigu man tai pavyks ši vakarą. Taigi sekmadienio rytą man galbūt teks sutalpinti į abu sekmadienio tarnavimus, rytinį ir vakarinį, jeigu jūs ne prieš, bandant įeiti į šį nustatymą, kurį aš noriu, kad bažnyčia pamatytų. O, tai nuostabu, surasti savo poziciją! Ir niekas negali nieko daryti, nebent jūs tikrai žinote, ką jūs darote.

⁷ Kas jei jums būtų . . . ruošiamasi atlikti operaciją, o ten būtų jaunas gydytojas, kuris tik ką pabaigė mokyklą, kur jis . . . niekada anksčiau dar neoperavo. Nors, jis ir būtų buvęs jaunas ir gražus, jo plaukai glotniai sušukuoti, ir jis puikiai, tvarkingai apsirengęs ir visa kita. Ir jis būtų pasakęs: „Aš išgalandau peilius ir išsterilizavau visus įrankius, ir kita“. Bet jūs turėtumėte šiek tiek keistoką jausmą dėl viso to. Verčiau aš turėsiu seną gydytoją, kuris yra jau daug kartų atlikęs tokią operaciją, prieš norėdamas, kad mane pjaustytų. Aš—aš noriu žinoti ne kažką, kas ką tik baigė mokyklą, aš noriu kai ko, kas turėtų patirti.

⁸ Ir Tas, kuris yra labiausiai patyręs, kurį aš pažįstu ir galiu pakviesti ši vakarą - tai Šventoji Dvasia. Ji yra didis Dievo Gydytojas ir didis Mokytojas.

⁹ Ir pagrindžiant mano šio vakaro pamokslą, likusį dar iš sekmadieninio pamokslo, kur jie atmetė Samuelį su Viešpaties Žodžiu ir priėmė Saulių, Kišo sūnų, ir atmetė Samuelį, kuris atstovavo Šventąją Dvasią, nes jis kalbėjo tik tai, ką Dvasia jam liepdavo kalbėti. Ir kai jis atkreipė į tai jų dėmesį, jis pasakė: „Pamenate, aš niekada jums nieko nekalbėjau Viešpaties Vardu, ko Viešpats nebūtų įvykdes. Nei aš vaikščiojau prieš jus netinkamai. Ir niekas negali apkaltinti mane nusidėjus“.

Kaip Jėzus pasakė: „Kas gali apkaltinti Mane nusidėjęs?“
Suprantate?

¹⁰ Ir jis vėl pasakė, kad „Aš neateidavau pas jus prašyti pinigų ir taip toliau. Aš nieko iš jūsų neėmiau. Bet visa, ką aš kalbėjau, buvo jūsų labui, tai ką aš perdaviau jums iš Viešpaties lūpų“.

¹¹ Ir visi žmonės paliudijo: „Tai tiesa. Visa tai tiesa, bet mes vis tiek norime karaliaus. Mes norime būti kaip visas likęs pasaulis“.

¹² Taigi, šį vakarą, mūsų Raštas paskira... Knyga Efeziečiams - yra Naujojo Testamento Jozuės Knyga. Ji paskirsto ir nustato tvarką „nugalėtojams“. Taigi, tai tik fonas kelioms minutėms, kad prieutume iki tam tikros vietos, prieš mums pradėdant skaityti, pradėdant nuo 3-ios eilutės. Taigi, praėjusio sekmadienio vakarą mes sužinojome, kad... Dievas Senajame Testamente davė Izraeliui pažadą apie poilsio šalį, nes jie tapo piligrimais ir klajokliais. Ir jie buvo krašte, kuris nebuvo jų, ir Dievas, per Abrahama pažadėjo, kad jis laikinai apsigyvens... jo sėkla, keturis šimtus metų bus laikinai apsisitūsi tarp svetimų žmonių ir bus engiama, bet stipria ranka Jis išves juos į gerą kraštą, tekantį pienu ir medumi.

¹³ Ir, taigi, kai pažado laikas priartėjo, Dievas pakėlė žmogų, kad nuvestų juos į tą kraštą. Kiek šį vakarą esate toje kategorijoje, kurie žino, kas... žino, kas jis buvo? Mozė. Atkreipkite dėmesį, pats, pats tikriausias provajzdis To, kuris buvo mums duotas, kad atvestų mus į pažadėtąją Žemę - Kristus. Taigi, mes turime pažadą, nes mūsų pažadas yra dvasinis Poilsis, kur - jų buvo fizinis poilsis. Taigi, jie ėjo į tą žemę, apie kurią jie galėjo sakyti: „Tai mūsų žemė, mes jau nebesame klajokliai, mes įsikūrėme, tai mūsų kraštas, ir čia mes turime poilsį. Mes sodinsime savo javus, savo vynuogynus ir mes valgysime iš savo vynuogynų. O kada mūsų nebebus, mes paliksime visa tai savo vaikams“.

¹⁴ O, kaip mes galėtume įeiti į šią žemę, paveldėjimo įstatymus, kaip Noemė ir Rūta, Bozas, visa tai sugražinti, kaip brolis Izraelyje, kaip jis turi... viskas, ką jis prarado - turi išpirkti giminaitis. O, kaip nuostabu! Tam prireiktų savaičių ir savaičių, savaičių ir savaičių, mes niekada neišeitume iš to skyriaus, kad visa tai apžvelgti. Mes galėtume sujungti visą Bibliją tiesiai čia, tiesiog šiame viename skyriuje.

¹⁵ Ir, o, man tiesiog patinka Ją nagrinėti. Mes anksčiau imdavome Ją, paimdavome Ją metams su puse ir niekada neatsitraukdavome nuo Knygos. Tiesiog pasilikdavome su Ja.

¹⁶ Taigi, bet, tai buvo toks didis dalykas, tas paveldas, kaip tas paveldas žemėje, kai niekas kitas, tik artimas giminaitis galėjo išpirkti tą paveldą. Taigi, leiskite man tiesiog pateikti čia nedidelį ženklą, kurį aš paliečiau aną vakarą, jums, motinoms.

Kiek iš čia esančių meldėtės dėl savo artimųjų, prarastų? Gerai. Štai ir vėl, žiūrėkite, „Jūsų paveldas“. Suprantate?

¹⁷ Paulius pasakė romiečiui: „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų, ir tu bei tavo namai bus išgelbėti“. Jeigu jūs turite pakankamai tikėjimo dėl savo paties išgelbėjimo, turėkite pakankamai tikėjimo, nesvarbu, koks nepaklusnus būtų tas berniukas ar ta mergaitė – jie bet kuriuo atveju bus išgelbėti. Dievas, kažkaip! Jei Jis turės juos paguldyti ant nugaros, gulinčius ligoninėje ir mirštančius, jie bus išgelbėti. Dievas tai pažadėjo. Paveldas! O! „Ir jie ten bus, – pasakė Izaijas, – ir visi jų palikuonys su jais. Jų nesužeis ir nesunaikins visame Mano šventame kalne, sako Viešpats“.

¹⁸ O, aš turiu nedidelę vietelę, tikiuosi ši vakarą aš galėsiu paimti tai dėl jūsų. Tiesiog tai dega mano širdyje, vis sugrįžta prie to.

¹⁹ Bet dabar, judame tolyn. Tuomet, ar jūs pastebėjote Možę, tą didį stebukladarį, kuris pervedė Izraelį per tą kraštą ir atvedė juos į pažadėtąją žemę, bet nepaskirstė jiems jų paveldo? Jis neatidavė jiems jų paveldo; jis atvedė juos prie to krašto, bet Jozuė padalijo žemę žmonėms. Ar tai tiesa? Ir Kristus atvedė Bažnyčią iki tos vietos, kur jiems buvo paskirta jų nuosavybė, buvo jiems duota, liko tik pereiti Jordaną, bet Šventoji Dvasia yra Ta, Kuri nustato tvarką Bažnyčiai. Šių dienų Jozuė nustato tvarką Bažnyčioje, duodamas kiekvienam dovanas, vietas, poziciją. Ir Jis yra Dievo Balsas, kalbantis per vidinį žmogų, kurį Kristus išgelbėjo – Šventoji Dvasia. Taigi, ar supratote ką nors? Dabar mes pereiname prie Knygos Efeziečiams. Taigi, tokiu pat būdu Jis poziciškai pastato Bažnyčią, ten kur jiems priklauso. Taigi, Jozuė paskirstė juos natūralioje žemėje. Dabar Šventoji Dvasia poziciškai paskiria Bažnyčią žemėje, kur jiems, kur poziciškai jiems ir priklauso – jų pavelde.

²⁰ Taigi, pirmiausia, nuo ko jis čia pradeda, jis adresuoja savo laišką, „Paulius, . . .“ Kuris, kaip mes ruošiamės po kurio laiko sužinoti, kad visa ta paslaptis jam buvo apreikšta ne seminarijoje, ne kokio nors teologo, bet tai buvo Dieviškas Šventosios Dvasios apreikšimas, kurį Dievas davė Pauliui. Žinant, kad Dievo paslaptis, kaip jis pasakė, kuri buvo paslėpta nuo pasaulio sukūrimo, buvo apreikšta jam Šventąja Dvasia. Ir Šventoji Dvasia tarp žmonių, suskirstydavo kiekvieną pagal tvarką, poziciškai statydindama Bažnyčią.

²¹ Taigi, pirmiausia Paulius čia pradeda kalbėti žmonėms, kad visi. . . Atminkite, kad tai skirta Bažnyčiai, o ne pašaliečiui. Jam tai mįslinga paslaptis, niekada negalės suprasti, tai praeis jam virš galvos, jis apie tai iš viso neturi jokio supratimo. Bet Bažnyčiai tai medus uoloje, tai neišsakytas džiaugsmas, tai palaimintas užtikrintumas, tai sielos inkaras, tai mūsų viltis ir

ramstis, tai Amžią Uolą, o, tai visa, kas yra gera. Nes dangūs ir žemė praeis, bet Dievo Žodis niekada nepraeis.

22 Bet žmogus, esantis už Kanaano ribų, nieko apie tai nežino, jis vis dar klajoja. Nesakau, kad jis nėra geras žmogus, aš to nesakau. Aš nesakau, kad žmogus esantis net Egipte nėra geras žmogus, bet jis . . . kol neperėjo į tas valdas.

23 Ir valdos, kur tas pažadas buvo duotas Bažnyčiai - tai nėra natūrali žemė, bet tai dvasinė žemė, nes mes esame karališkoji kunigystė, šventa tauta. Tuomet šioje karališkoje kunigystėje, šventoje tautoje, ypatinguose žmonėse, iššauktuose, išrinktuose, pasirinktuose, atskirtuose - tuomet visas pasaulis išorėje yra miręs. Ir mes esame vedami Dvasios. Dievo sūnūs ir dukterys yra vedami Dievo Dvasios; ne žmogaus, bet Dvasios.

24 Visi meilėje, visa dabar surinkta kartu. Daug kartų apie tai buvo bandoma mokyti, ir be abejonės, kokie įžymūs teologai pasiekė tai daug giliau, nei aš galėčiau. Bet vienas dalykas, kurį noriu pabandyti jums pateikti yra tai, kad žmogus, esantis Kristuje, turintis Šventąją Dvasią, gali pakęsti žmogų, kai šis klysta; labai pakantus, švelnus, kantrus; jis yra mielas, nuolankus, ištikimas, pripildytas Dvasia; niekada nebūna negatyvus; visada pozityvus; jis yra kitoks žmogus.

25 Ne tik žmogus, kuris: „Kartą mes tai turėjome. Jei mes šūkavome, mes tai turėjome - mes metodistai. O, kai mes šūkavome, mes buvome Žemėje“. Tai gerai, viskas gerai aš taip pat tuo tikiu.

26 Tuomet pasirodė sekmininkai, kalbantys kalbomis, jie: „Turėjome tai; visi, kurie kalbėjo kalbomis turėjo tai“. Aš taip pat tuo tikiu. Bet vis dėlto mes sužinojome, kad taigi, daugelis neturėjo Jos, suprantate. Suprantate? Taigi jie . . .

27 Dabar mes prieiname prie šios didžios paslėptos paslapties, kuri buvo paslėpta nuo pasaulio sukūrimo ir dabar, paskutinėmis dienomis, apreikšta Dievo sūnams. Ar jūs tikite, kad tai tiesa, jog Dievo sūnūs yra apreikšti? Prieš mums kur nors pajudant, atsiverskime minutėlei Romiečiams 8-ą skyrių, leiskite man jums kai ką perskaityti. Pažiūrėkime ar tai veda prie to, ką aš čia kalbu. Dabar mes paimsime Romiečiams 8-ą skyrių, 19-ą eilutę iš Romiečiams 8-o skyriaus:

Su ilgesiu . . . kūrinią laukia Dievo sūnų pasireiškimo.

28 Su ilgesiu laukia, visa kūrinią laukia pasireiškimo. Suprantate, pasireiškimo! Kas yra pasireiškimas? Padarant žinomu!

29 Visas pasaulis. Musulmonai ten, anapus, jie laukia to. Visur aplinkui, visur, jie laukia to. „Kurgi tie žmonės?“ Mes turėjome . . . Mes turėjome galingą smarkų vėją, mes turėjome griaustinį ir žaibus, mes turėjome aliejų ir kraują, mes turėjome visokių dalykų, bet mes nesugebėjome išgirsti to nežymaus,

ramaus, tylaus Balso, kuris pritraukė pranašą, kuris susisuko į apsiaustą ir išėjo, pasakė: „Štai aš, Viešpatie“. Suprantate?

³⁰ Dabar visa kūrinija dejuoja ir laukia Dievo sūnų pasireiškimo. Taigi, Paulius pirmiausia ketina pastatyti Bažnyčią būtent ten, kur Jai ir priklauso. Taigi, tiesiog padedant pagrinda, perskaitykime dar kartą:

*Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas,
šventiesiems (tai „šventieji“) esantiems Efeze, ir...
ištikimiesiems Kristuje Jėzuje:*

³¹ Taigi, kad klasė to nepamirštų, kaip mes įeiname į Kristų? Ar mes prisijungiame prie bažnyčios, kad būtume Kristuje? Ar mes atliekame išpažintį, kad būtume Kristuje? Ar mes panardinami į vandenį, kad būtume Kristuje? Kaip mes įeiname į Kristų? Pirmas Korintiečiams 12-as skyrius, „Nes viena Dvasia, - viena, iš didžiosios D-v-a-s-i-a, kuri yra Šventoji Dvasia, - mes visi esame pakrikštyti į pažadėtąją Žemę“.

³² Šioje pažadėtoje Žemėje viskas priklauso mums, pažadėtoje Žemėje. Suprantate tai, broli Colins? Suprantate, viskas pažadėtoje Žemėje! Kai Izraelis perėjo per tą Jordaną į pažadėtąją žemę, kovojo dėl visko!

³³ Taigi, atminkite, kad šioje pažadėtoje Žemėje, dar nereiškia, kad jūs esate apsaugoti nuo ligų, tai nereiškia, kad jūs esate apsaugoti nuo rūpesčių. Bet ten parašyta (O! Tegul tai nusėda giliai.), ten sakoma, kad tai yra jūsų! Tiesiog pakilkite ir užimkite tai! Suprantate? Kai... .

³⁴ Ir, atminkite, vienintelis būdas, kai Izraelis kada nors prarado žmogų, tai kai į stovyklą įėjo nuodėmė. Tai vienintelis būdas, kai mes kada nors galime prarasti pergalę - kai nuodėmė patenka į stovyklą, kažkas kažkur negerai. Kai Achanas pavogė tą pleišta ir tą babilonišką apdarą, nuodėmė buvo stovykloje, ir kova vyko ne taip kaip reikia.

³⁵ Jūs duokite man šią—šią bažnyčią ši vakarą, šią žmonių grupę, tobulai, tobulai Dievo pažade, su Šventąja Dvasia, vaikščiojančius Dvasioje, aš metu iššūkį bet kokiai ligai, bet kokiam negalavimui ar bet kam, kas čia yra, visokiems Džo Luisams, esantiems šalyje, su visu jo bedieviškumu ir visiems netikintiems, esantiems čia, kad atneštų bet kokią ligą ar negalavimą pro šias duris, ir jie išeis iš čia visiškai sveiki. Taip, pone. Dievas davė pažadą, tik netikėjimo nuodėmė gali jį sulaikyti. Taigi, po kurio laiko mes peržiūrėsime kas gi yra ši nedidelė nuodėmė. Dabar:

... kurie yra Kristuje Jėzuje:

*Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir...
Viešpaties Jėzaus Kristaus.*

Tebūna palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais dangiškose vietose Kristuje, Kristuje:

36 Kai mes esame Kristuje, mes turime dvasinį palaiminimą. Nesant Kristuje - mes turime pojūčius. Kristuje mes turime teigiamą palaiminimą. Ne apsimentinėjimus, ne apgaulės, ne tuščius pasirodymus. Bet tol, kol jūs bandote sakyti, kad jūs esate pažadėtoje Žemėje, o jūs nesate, jūsų nuodėmės suras jus. Ir, pirmas dalykas, žinote, jūs pamatysite, kad pats esate apgavikas ir—ir kaip pasaulyje išsireiškia, dumsite visiems akis. Jūs sužinosite, kad jūs neturite to, apie jūs ką kalbate. Bet kai jūs esate Kristuje Jėzuje, Jis pažadėjo jums Dangišką ramybę, Dangiškus palaiminimus, Dangišką Dvasią - viskas yra jūsų. Jūs esate pažadėtoje Žemėje ir visko paveldėtojas. Amen. Kaip nuostabu! O, pastudijuokime:

Pagal tai, kaip jis mus išsirinko . . .

37 Taigi, štai kur bažnyčia taip smarkiai suklumpa.

Pagal tai, kaip jis mus išsirinko jame . . . (Kame?) Kristuje.

38 Dabar mes sužinome, grįžtant į Pradžią ir Apreiškimą, Apreiškimo 17:8, kad Jis išsirinko mus Kristuje prieš pasaulio sukūrimą. Taigi, žodis . . . Leiskite man perskaityti sekantį:

. . . prieš pasaulio sukūrimą, kad būtume šventi ir be kaltės jo akivaizdoje . . .

Iš anksto paskyrė mus . . .

39 Taigi aš noriu stabtelėti ties žodžiu „iš anksto paskyrė“. Taigi, *iš anksto paskyrė* - tai nesako: „Aš išsirinksiu brolių Nevilą, ir Aš—Aš—Aš—Aš—Aš neišrinksiu brolio Biler“. Tai ne taip. Tai Dievo išankstinis žinojimas, kuris žinojo, kas bus teisus, o kas nebus teisus. Taigi, išankstiniu žinojimu Dievas, žinodamas, ką Jis ruošėsi daryti, Jis iš anksto paskyrė, Savo išankstiniu numatymu, kad viskas išeitų į gera tiems, kurie myli Dievą, kad Jis ateinančiame amžiuje galėtų visa sušaukti į Vieną - kas yra Kristus Jėzus.

40 Leiskite man pateikti jums nedidelį vaizdinį pavyzdį čia. Tai yra gerai. Mes sugrįžkime, aš manau, aną vakarą šiek tiek apie tai kalbėjau, ar paliečiau tai, Pradžios 1-ame skyriuje, 1:26, kada Dievas pavadino Save Vardu „Viešpats Dievas“, - tai yra žodyje El, Elah, Elohim, kuris reiškia „Pats savaime egzistuojantis“. Nebuvo nieko kito, kas egzistuočiau, išskyrus Jį. Nebuvo oro, nebuvo šviesos, nebuvo žvaigždžių, nebuvo pasaulio, daugiau nieko nebuvo. Tai buvo Dievas ir tik vienas Dievas, El, Elah, Elohim. Taigi, Jis sukūrė tai.

41 Viso to viduje buvo atributai, kurie reiškė, kad Jis buvo . . . Viduje šio didžiojo El, Elah, Elohim buvo atributas arba . . . Jūs žinote, kas yra *atributas*, arba leiskite man pasakyti štai taip -

tai buvo „savybė“. Kad tai ir mažam būtų aišku, ir aš esu vienas iš mažųjų, kuris kitaip ir nesupras. Jo viduje buvo savybė – būti Tėvu, bet Jis yra Pats savaime egzistuojantis, nėra nieko, dėl ko Jis galėtų būti Tėvu. Ir, taigi, giliai viduje buvo kažkas, kad Jis buvo Dievas; ir dievas yra garbinimo objektas; bet Jis buvo savaime egzistuojantis, El, Elah, Elah, Elohim, taigi nebuvo nieko, kas Jį garbintų. To viduje – Jis buvo Gelbėtojas, ir nebuvo nieko prarasto, ką reikėtų išgelbėti. Suprantate? To viduje – Jis buvo Gydytojas, suprantate, bet nebuvo nieko, kas sirgtų, kad išgydyti, niekas nesirgo. Ar dabar jūs matote paveikslą? Taigi Jo atributai, Jo savybės, sukūrė tai, kas yra šiandien.

⁴² Kai kurie žmonės sako: „Na, kodėl gi Dievas nesustabdė to nuo pat pradžių?“ „Jis yra negailestingos širdies“, – pasakė Džo Luis, tas, kuris pasmerkė Džo, ar Džeką Ko, suprantate. Pasakė: „Jis tiesiog yra negailestingos širdies. Nėra tokio dalyko kaip Dievas. Jeigu toks būtų, Jis būtų. . .“ O, aš. . . tiesiog vadino Jį visokiais vardais, suprantate. Bet tai tiesiog, todėl, kad pas jį, galbūt daug žinojimo štai *čia* viršuje, bet jis neturi nieko žemiau, štai *čia*.

⁴³ Taigi, štai kur tai yra. Suprantate? Šis Žodis sako, kad tai yra *čia*, ir Jis paslėpė tai. Ir taigi, šios paslaptys buvo paslėptos, atminti, Biblijoje pasakyta: „Nuo pasaulio sukūrimo, laukia Dievo sūnų pasireiškimo“, kad parodytų juos bažnyčiai. O, tai bent! Supratote tai?

⁴⁴ Taigi, aš šiek tiek stabtelėsiu savo pasakojime, arba pateiksiu. . . Aš pereisiu prie savo kitos minties, kad suprastumėte tai. Taigi atminti, per visą Mozės laikotarpį, per pranašų laikotarpius, per visus amžius, jie laukė, iki šių paskutiniųjų dienų, kad visa tai pasireikštų, pagal Raštą. Teisingai, nes tai bus apreikšta Dievo sūnums. Kodėl? Nuo prarastojos. . . iki piramidės, kaip aš ir kalbėjau, statydamas vis arčiau, arčiau, arčiau.

⁴⁵ Kaip aš dažnai išsakydavau šią pastabą, ir sakiau, kad Dievas sukūrė tris Biblijas. Pirmąją Jis išdėstė Ją padangėje – zodiakas. Ar jūs kada nors matėte zodiaką? Kokia pirmoji figūra zodiake? Mergelė. Kokia paskutinė zodiako figūra? Liūtas. Pirmą kartą Jis ateina pas mergelę, antrą kart Jis ateina kaip Liūtas iš Judo giminės. Suprantate?

⁴⁶ Sekančią Jis sukūrė piramidėje, dar Enocho dienomis, kai jie pastatė piramidę. Ir jie išmatuoja jas. Aš nesuprantu to. Bet netgi laikotarpius, jie ten pasilenkia ir šliaužia kažkokį atstumą ant kelių ir gali išmatuoti laikotarpių atstumus. Jūs žinote, kur jie dabar matuoja? Prasiskverbia net į karaliaus kambarį. Ir kada ši piramidė buvo statoma. . . Mes negalėtume jos pastatyti, netgi su visu tuo, ką mes šiandien turime. Mes negalėtume jos pastatyti.

⁴⁷ Ji pastatyta tiesiai štai *taip*, vertikaliai iki viršūnės. Ir akmuo ant. . . Kertinis akmuo taip niekada ir nebuvo rastas. Jie niekada

neuždėjo viršūnės ant piramidės viršaus. Aš nežinau, ar jūs tai žinote, ar ne, didžioji Egipto piramidė - ji niekada neturėjo viršutinio akmens. Kodėl? Kertinis akmuo buvo atmestas, Kristus, Kertinis akmuo, suprantate, buvo atmestas.

⁴⁸ Bet kai mes augame, iš liuteronų periodo, baptistų periodo, metodistų periodo, sekmininkų periodo, mes dabar esame tiesiai prie užbaigiamojo Akmens, suprantate, laukiame ir trokštame, kad nusileistų šis užbaigiamasis Akmuo, ir pastatų užbaigtas. Argi jūs neskaitėte Rašte: „Akmuo buvo atmestas“? Žinoma, mes suvokiame, kad tai buvo kalbama apie Saliamono šventyklą. „Bet atmestasis Akmuo tapo kertiniu Akmeniui“. Ir aš kalbu tai tik tam, kad jums susidarytų vaizdas.

⁴⁹ Taigi, ir Biblijoje, mes gyvename paskutinėje dienoje, piramidės viršūnėje, prie sukryžiuotų Žuvų, Vėžio laikotarpio zodiake, Liūto atėjimo laiku, užbaigiamajame akmenyje ir Biblijoje, Dievo sūnų pasireiškimo dienomis, suprantate. Matote kur mes esame? Mes esame tiesiai laiko pabaigoje.

⁵⁰ Kiek iš jūsų šią savaitę skaitėte laikraštį, ką sakė Chruščiovas ir kiti? O, jie pasiruošę; mes taip pat. Amen. Pasiruošę! Viskas gerai, suprantate. O, kokia—kokia—kokia privilegija, kokia diena! Jei krikščionys tik suvoktų, kokioje dienoje mes gyvename! Tai bent!

⁵¹ Ką jūs manote? Šios Knygos autorius, kuris matė tai, kad tai bus apreiškta paskutinėmis dienomis, laukiant ir dejuojant, kada tie Dievo sūnūs pasirodys paskutinėmis dienomis su Šventosios Dvasios jėga, amžiaus pabaigoje, kad atskleistų paslaptinius dalykus, paslėptus nuo pasaulio sukūrimo, išreikštų tai.

⁵² Taigi, sugrįžkime vėl prie „pasaulio sukūrimo“, kad gauti apreiškimą ir pamatyti ar mes esame teisūs ar ne. Tikiuosi, kad aš netapsiu šventvagiškas, pavadindamas Dievą „Tėčiu“, bet aš noriu pasakyti tai tokiu būdu, kad jūs suprastumėte tai. Tėtis! Tėtis norėjo vaiku, tad ką gi Jis padarė? Jis pasakė: „Te atsiranda Angelai“. Ir Jie susirinko aplink Jį. O, tai puiku. Jie garbino Jį, tuomet Jis buvo Dievas - atributai. Prisimenate, Jis buvo El (E-1), Elah, Elohim, savaime egzistuojantis, nieko - išskyrus Jį. Pirmasis dalykas, kuris pasirodė, buvo Angelai. Tuomet, Angelai negalėjo daryti nieko kito, tik garbinti. Jie negalėjo būti prarasti. Taigi, Jie negalėjo sirgti, Jie buvo nemirtingos būtybės. Taigi, Jis negalėjo parodyti Savo gydančios jėgos, Jis negalėjo parodyti Savo išgelbėjimo. Taigi tuomet, prieš, dabar . . .

⁵³ Tuomet, po to Jis tarė: „Mes sukursime ką nors apčiuopiamo“. Taigi Jis sukūrė žemę. Ir kai Jis sukūrė žemę, Jis sukūrė visą žemės kūriniją, ir tuomet Jis sukūrė žmogų. Viskas, kas atsirado iš žemės, pradedant nuo buožgalvio ar medūzos, tiesiog kūno forma, plaukiojanti vandens paviršiumi, prasidėjo iš ten, iki . . . nuo ten iki varlės, kuri, jų teigimu, yra žemiausia

gyvybės rūšis, kokią tik galime rasti - yra varlė. Aukščiausia rūšis - yra žmogus. Nuo varlės perėjo prie driežo, nuo driežo toliau, toliau ir toliau, ir kiekvieną kartą, kai Šventoji Dvasia pradėdavo „fju-uf“, įkvėpdavo, vėl pasirodydavo gyvybė; „fju-uf“ - didingesnė gyvybė. Ir pirmas dalykas, kažkas pasirodo pagal Dievo atvaizdą - tai buvo žmogus. Nieko nebuvo, niekada nebuvo ir daugiau nebus sukurta, nieko aukštesnio už žmogų, nes žmogus - yra pagal Dievo atvaizdą. Suprantate?

⁵⁴ Tuomet, žmogus, kai Jis dabar sukūrė Savo pirmąjį žmogų, kai Jis sukūrė Savo Angeliškas būtybes, Jis sukūrė žmogų, „Sukūrė Jis juos, vyrą ir moterį“, visa kaip vieną visumą. Jis buvo abu, vyras, ir moteris, moteriška ir vyriška. Kai Jis sukūrė Adomą ir patalpino jį į kūną, prisimenate, Pradžios 1, Jis sukūrė vyrą ir moterį, ir Pradžios 2, dar nebuvo žmogaus, kuris galėtų įdirbti žemę, kūniško žmogaus. Nebuvo žmogaus, kuris galėtų paimti ką nors ir įdirbti žemę, bet vis dėlto buvo žmogus pagal Jo atvaizdą. „Ir Dievas yra . . .“ [Susirinkimas sako: „Dvasia“ – Red.] Teisingai. Suprantate? Jis sukūrė pirmąjį žmogų, „vyrą ir moterį sukūrė Jis juos“. Taigi, kai Jis sukūrė pirmąjį žmogų . . .

⁵⁵ Taigi, atminti, visa tai Jis turėjo Savo mintyse. Ir sekmadienio vakarą aš peržvelgiau tai. Žodis - yra išreikšta mintis. Dievas galvojo, kaip Jis galėtų būti Dievu, kaip Jis galėtų būti garbinamas, kaip Jis galėtų būti Gydytoju, kaip Jis galėtų būti Gelbėtoju; ir vos tik Jis ištarė Žodį, tai buvo baigta visam laikui. O, jeigu tie Dievo sūnūs galėtų tiesiog dabar įsikibti štai taip į tą Žodį! Kai Dievas ištaria Žodį - tai jau atlikta! Absoliučiai! Jis galbūt laukė. . . Chronologai apie tai kalba, ar archeologai ir visi, jie tvirtina, kad pasauliui galbūt buvo milijonai, milijonai ir milijonas metų. Aš nežinau, tai galėjo būti trilijonai ir trilijonai metų. Aš nežinau, kiek ilgai tai tęsėsi. Dievas neegzistuoja laike. Jis neturi nė minutės mažiau nei Jis turėjo tada, kai Jis tai ištarė. Jis tebėra Dievas. Jam laikas neegzistuoja.

⁵⁶ Aš niekada to nežinojau štai taip, iki praeitos nakties, tiksliau praeito ryto. Amžinas, nėra nei vakar, nei rytoj, viskas yra dabar. Ar jūs kada nors atkreipėte dėmesį į žodį „AŠ ESU“? Ne „Aš buvau“ ar „Aš būsiu“, - tai Amžina, „AŠ ESU“, suprantate, „AŠ ESU“ - visada.

⁵⁷ Taigi, bet Jis norėjo viską išdėstyti laike. Jis turėjo sukurti kažką, kas garbintų, taigi Jo savybės sukūrė tai. Tada Jis sukūrė žmogų. Tuomet, šis žmogus, jis atrodė vienišas. Taigi, dabar, parodydamas Savo didį protą, kokį paveikslą Jis turėjo dėl Kristaus ir Bažnyčios, Jis nepaėmė kito molio gabalo, kad sukurtų moterį, bet Jis paėmė šonkaulį iš Adomo šono; ir paėmė iš Adomo dvasios moteriškumą ir įdėjo jį į šį šonkaulį. Kai jūs matote vyrą, kuris elgiasi moteriškai, kažkas yra negerai. Ir kai jūs matote moterį, kuri nori elgtis kaip vyras - kažkas negerai. Suprantate, kažkas negerai. Visumoje, yra dvi skirtingos dvasios.

Bet kartu jos sudaro vieną visumą: „šie du yra viena“. Taigi Jis sukūrė moterį ir vyrą, ir jie niekada neturėjo pasenti, niekada neturėjo mirti, niekada pražilti, niekada. Jie valgė, gėrė, miegojo, tiesiog kaip ir mes darome, bet jie niekada nežinojo, kas yra nuodėmė.

⁵⁸ Taigi, tiesiog čia aš apeisiu, palikdamas kitai pamokai apie gyvatės sėklą. Kurį, jie prašė manęs atsiimti tai. Bet leiskite man pamatyti ką nors, kas ateitų ir parodytų man ką nors kita. Štai ką aš noriu žinoti, suprantate.

⁵⁹ Taigi, bet tuomet po viso to, tuomet, kai įeina nuodėmė, kas vyksta?

⁶⁰ Ten toli, virš milijonų, šimtai milijonų mylių, yra štai *tokia* didžiulė erdvė, ir tai tobula agapė meilė. Kiekvieną kart, kai jūs žengiate žingsnį *ta* linkme, tai susiaurėja vienu coliu. Ir žinote, kokia maža ji būtų, tuo laiku kai ji pasiektų žemę. Tai šešėlis nuo šešėlių šešėlio. Tai ką turite jūs, tai ką turiu aš – šešėlį nuo šešėlių šešėlio meilės agapė.

⁶¹ Jumyse kažkas yra, yra kažkas kiekvienoje moteryje čia, kuriai virš dvidešimt, yra kažkas kiekviename dvidešimties metų sulaukusiame vyre – kas norėtų išlikti. Jūs turite tik penkis metus, tai nuo penkiolikos iki dvidešimties. Po dvidešimties jūs pradėdate mirti. Bet nuo penkiolikos iki to laiko – jūs esate tiesiog suaugęs kūdikis. Ir tada jūs bręstate, kol nesukanka dvidešimt. Ir po dvidešimties, o, jūs sakote: „Aš tiesiog puikus žmogus“. Jūs tik taip sakote, bet jūs nesate. Jūs mirstate ir gęstate, nesvarbu ką jūs bedarytumėte. Dievas sukūrė jus štai iki to amžiaus, bet paskui jūs mirsite. Taigi, kas atsitinka? Dabar jūs pradėdate mirti, bet čia jumyse kažkas yra, kas sako: „Aš vėl noriu būti aštuoniolikos“.

⁶² Taigi, aš noriu jūsų kai ko paklausti. Kas, jeigu jūs būtumėte gimęs prieš penkis šimtus metų ir pasiliktumėte aštuoniolikmečiu iki šios dienos? Ar jūs nebūtumėte antikvariatu su savo penkių šimtų metų senumo idėjomis! Dar prieš piligrimų tėvams pasirodant čia, ir jūs būtumėte jauna mergina su štai tokia idėja. Na, jums jau geriau būtų tiesiog eiti toliau ir pasenti, ir nugyventi tuos penkis šimtus metų. Suprantate, čia kažkas ne taip.

⁶³ Jūs sakote: „Na, tiesiog dabar aš jaučiuosi gana puikiai, broli Branhamai. O, man—man—man aštuoniolika, man šešiolika, aš jaučiuosi puikiai“. Brangioji, leiskite man jums kai ką pasakyti. Iš kur jūs žinote, kad jūsų mama yra gyva šią minutę, jeigu jos nėra šioje bažnyčioje? Iš kur jūs žinote, kad jūsų vaikas nežuvo tiesiog prieš kelias minutes, arba jūsų mergina? Iš kur jūs žinote, kad ryte, savo namuose jūs nebūsime lavonas? Iš kur jūs žinote, kad šį vakarą jūs išeisite iš bažnyčios gyvas? Tai toks neužtikrintumas. Nieko nėra užtikrinto. Jei jums yra penkiolika, dvylika, devyniolika, septyniasdešimt penki ar devyniasdešimt,

čia . . . viskas neužtikrinta. Jūs nežinote, kur jūs stovite. Bet vis tik jūs trokštate grįžti į penkiolikmečio, aštuoniolikmečio amžių. Kas verčia jus tai daryti?

⁶⁴ Taigi, jeigu jūs sugrįžtumėte į savo aštuoniolika ir liktumėte ten, ir niekada nesirgtumėte, ir niekada nebūtumėt . . . su jumis tada turėtų būti ir kiti žmonės, kadangi jūs tai peraugtumėte, suprantate. Žmonės gyventų kituose amžiuose, o jūs taptumėte antikvariatu. Jums būtų blogiau, nei kad jūs pasentumėte kartu su jais. Bet yra kažkas, kas kviečia jus būti ten. Tai ta mažytė agapė, tas mažas šešelis, kuris skatina jus . . . Kažkas viršuje čia.

⁶⁵ Taigi, aną naktį ar rytą, septintą valandą, kai Šventoji Dvasia, iš Savo gerumo ir Savo malonės, paėmė mane iš šio kūno, aš tikiu, aš tikiu. Taip ar ne, aš nesakau, ir įžengiau į tą Šalį, pamačiau tuos žmones, ir jie visi buvo jauni. Ir aš pamačiau gražiausius žmones, kokius kada nors gyvenime esu matęs. Ir Jis man pasakė: „Kai kurie iš jų buvo devyniasdešimties metų. Jie tavo įtikėjusieji. Nenuostabu, kad jie šaukia: „Mano brolis! Mano brolis!““

⁶⁶ Taigi, tai yra dangiškas kūnas, kad kai mes mirštame, mes netampame mistine būtybe - mes tampame kūnu. Jei mes, visi, mirtume, jeigu šią minutę mes susprogtume nuo atominės bombos, tai po penkių minučių mes spaustume vienas kitam rankas, apsikabindami vienas kitą, ir šauktume, triukšmautume, ir šlovintume Dievą! Taip, pone. Ir broliui bei sesei Spenser, sėdintiems čia, aš manau, kad viena iš seniausių čia esančių porų, būtų aštuoniolika, dvidešimt metų. Brolis Nevilas būtų tiesiog jaunas vaikinąs, ir aš būčiau jaunu berniukščiu. Ir mes visi būtume tiesiog . . . Tai tikrai Tiesa. „Jei ši žemiška gyvenamoji palapinė suirs, mūsų jau laukia kita“.

⁶⁷ Kai kūdikis išeina iš motinos, kai gimstama natūraliai, jo mažas kūnelis trūkčioja, kojytės juda ir taip toliau. Atleiskite už išsireiškimą, jūs, jaunos moterys. Bet, kada jis tai daro, tai trūkčioja jo gyvi raumenys. Bet kai jis ateina į žemę, pirma - jis įkvepia, ir tuomet, iš karto ten, dvasinės prigimties kūnas įeina į tą kūdikį. Palikite jį, nieko nedarydami, jis pats paims ir įrems galvyte į motinos krūtinę, ir pradės žysti. Jei jis taip nepadarytų, netgi pienas netekėtų.

⁶⁸ Ar kada nors atkreipėte dėmesį į veršiuką, kai jis gimsta, jis . . . iš kart, kai jis įgauna jėgų atsistoti ant kojų? Kas jam pasako tai? Nueina tiesiai prie motinos, pradeda ieškoti aplink, ir pradeda žįsti. O, taip!

⁶⁹ Nes, kada į šį pasaulį ateina šis žemiškas kūnas, jam yra paruoštas dvasinis kūnas. Ir kai tik šis . . . O, aleliuja! „Ir jeigu ši žemiška mūsų gyvenamoji palapinė suirs, ten laukia kita“. Tiesiog iš karto, kaip tik mes išeisime iš šitos, mes įžengsime į tą kitą; į tą, kuri nenori atsigerti šalto vandens, ji neturi poreikio gerti vandenį; į tą, kuri nevalgo, jos ne iš žemės dulkių. Bet jie

tokie tikri ir gali jausti, ir paspausti ranką, ir tiesiog mylėti, ir viskas yra tobula. Ir tas kūnas laukia anapus. Tai dalis viso to. Jų yra trys.

⁷⁰ Jūsų amžinas Gyvenimas prasideda tiesiog čia prie altoriaus. Štai kur jūs pradėdate amžinybę. O! Jūs pradėdate Amžinąjį Gyvenimą tiesiai čia. Tuomet jūs esate iš naujo gimęs - Dievo sūnus. Ir tuomet, kai jūs miršate, jūs pradėdate... Kai jus ištinka mirtis šiame jūsų kūne, ir širdis nustoja plakusi, ir mirtingieji ratai sustoja, tas mažas šešėlis, kuris buvo šešėlio šešėlis, per vieną sekundę jis tampa šešėlio šešėliu, tuomet sekančią - tai tampa šešėliu, dar sekančią - tai tampa maža srovele, dar sekančią - tai tampa upeliu, dar sekančią - tai tampa upe, o dar sekančią - tai tampa vandenynu, ir po kurio laiko jūs stovite savo mylimųjų tarpe, stovite anapus, apsirengę dangiškojo kūno drabužiais, kur jūs pažįstate vienas kitą, mylite vienas kitą, jūs vėl tapote jaunu vyru ir jauna moterimi. Būtent taip. Jis laukia ten iki Viešpaties Jėzaus atėjimo. Ir vieną dieną tas pašlovintas Jo kūnas... Taigi atminkite, kad tai yra dangiškas kūnas, ne pašlovintas - dangiškas kūnas. Ir vieną dieną tas dangiškas kūnas paliks Dangų kartu su Jėzumi.

⁷¹ „Nes aš jums sakau, - Antras Tesalonikiečiams 5-as skyrius, ar Pirmasis Tesalonikiečiams 5-as skyrius, vienas ar kitas, - aš sakau jums, aš nenoriu, kad jūs liktumėte nežinioje, broliai, apie tuos, kurie užmigo, kad neliūdėtumėte kaip ir kiti, kurie neturi vilties. Nes jeigu mes tikime, kad Kristus mirė ir vėl prisikėlė trečią dieną, tai ir tuos, kurie miega Kristuje, Dievas atves kartu su Juo. Nes mes kalbate tai jums Viešpaties įsakymais, kad mes, kurie esame gyvi ir pasiliecame iki Viešpaties atėjimo, nesukliudysime ar nesutrukdydysime, - (tinkamiausias žodis), - nesutrukdydysime tiems, kurie yra užmigę. Nes nuskambės Viešpaties trinitas, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmieji“. Šie dangiški kūnai nusileis ir apsiliks žemiškus, pašlovintus kūnus. „Ir mes, gyvieji ir pasilikusieji, būsime perkeisti per akimirksnį - akimirksniu, ir būsime pagauti kartu su jais, pasitikti Viešpatį ore“.

⁷² „Aš daugiau nebegersiu vynmedžio vaisiaus ir nebevalgysiu, iki tol, kada Aš valgysiu tai su jumis Savo Tėvo Karalystėje“, - Vestuvių Vakarieneje. Per tris su puse metų antikristas užbaigs savo valdymą, visas pasaulis bus sunaikintas, žydai bus iššaukti, Juozapas atidengs save pagonims, ar žydams. Prisimenate, kai Juozapas atsidengė savo broliams, ten nebuvo nė vieno pagonio. Kai jis pasiuntė... Jūs žinote istoriją. Juozapas, visais atžvilgiais - tobulas Kristaus provaizdis. Ir kada Juozapas pasiuntė savo brolių, ir jie atėjo, ir jis pažiūrėjo ir pamatė jauniausiąjį Benjamina, ir jis pamatė juos ten, tuomet jis... Jie tarė: „Na, šis vaikas! Mums—mums nereikėjo žudyti mūsų brolio Juozapo“. Žydai, matydami, kad jie padarė klaidą; taigi, kai Kristus, kai Jis atidengia Save jiems. Ir Juozapas buvo tiek

prিপildytas, jis vos nepradėjo raudoti, todėl jis paleido savo žmoną ir savo vaikus, ir visą sargybą, ir visus kitus, ir nusiuntė juos į rūmus. Visiškai teisingai. Ir tuomet, esant vien tik žydų akivaizdoje jis pasakė: „Aš esu Juozapas, jūsų brolis. Aš jūsų brolis“. Ir tada jie krito ir pradėjo drebėti, pasakė: „Dabar mes žinome, kad mums klius, nes mes nužudėme savo brolių. Mes sakėme, kad nužudėme savo brolių, o dabar jis yra šis didis karalius“.

⁷³ Jis pasakė: „Dievas padarė tai su tikslu, kad išgelbėtų gyvybę“. Būtent dėl tos priežasties Dievas tai ir padarė - kad išgelbėtų mus, pagonis. Bet pagonys buvo rūmuose. Aleliuja! Būdamas atmetas Savo brolių, Juozapas, Jis paėmė Nuotaką; o Nuotaka buvo pagonė, ne žydė. Gerai.

⁷⁴ Taigi, kur jūs dabar keliaujate? Po to, kai mes apsisvelkame šį šlovingą kūną, ir didis amžius, kuris ateis; kai šis šlovingas kūnas, šis dangiškasis kūnas taps šlovingu kūnu. Ar dabar supratote, ką aš turiu omenyje? Tada aš galėsiu priėti ir pasakyti: „Broli Nevilai!“ Leiskite man jums pateikti nedidelę iliustraciją. Aš sakau: „Broli Humes, nueikime šį rytą pas Tėtį“. Jis yra Dievas. Dabar mes Jį pažįstame, Jis yra Gelbėtojas, Jis yra Gydytojas.

⁷⁵ Niekada nebuvo tokio dalyko kaip nuodėmės sukūrimas. Tai neišėjo į gera, ar ne? Nuodėmė - nėra kūrinys. Ne, pone! Nuodėmė yra iškrypimas. Yra tik vienas Kūrėjas - tai Dievas. Nuodėmė - yra iškreiptas teisingumas. Kas yra šventimavimas? Iškreiptas teisumas. Kas yra melas? Iškreipta tiesa. Žinoma. Kas yra prakeikimas? Tai Dievo palaiminimai, paversti prakeikimais ant Dievo, vietoj palaiminimo. Nuodėmė nėra kūrinys. Nuodėmė yra iškrypimas. Taigi, šėtonas negalėjo sukurti nuodėmės, jis tik iškreipė tai, ką Dievas buvo sukūręs. Būtent taip. Mirtis - tai tik gyvenimo iškreipimas.

⁷⁶ Dabar, atkreipkite į tai dėmesį—atkreipkite į tai dėmesį. Tada aš prieisiu ir pasakysiu: „Broli Humes, jūs ir aš, brolis Biler ir kai kurie broliai, nueikime pas Tėtį Dievą. Ir, klausykit, leiskimės į nedidelę kelionę. Jums vaikinai, patiko kalnai, kai jūs...“

- Taip, mums tikrai patiko.

⁷⁷ - O, ten anapus, tame naujame pasaulyje, jie yra nusidriekę porą milijonų mylių. Eikime, pasivaikščiokime jais.

⁷⁸ „Aš turiu...? ...saulė kiekvieną dieną pakyla aukštai. Aš jus išgirsiu. Kol jie dar kalba, Aš išgirsiu“. Izaijas 66. Teisingai.

⁷⁹ Ir žinote, aš ten vaikštinėsiu, visi mes ten vaikštinėsime tiesiog apie penkis šimtus metų, tiesiog nedidelė kelionė - milijoną, nesudaro jokio skirtumo, suprantate. Ir taigi—taigi, tai skamba kaip beprotybė, bet tai tiesa. Suprantate, tai yra tiesa, kadangi ten nėra laiko - tai Amžinybė. Ir kada aš ten išeinu, aš vaikštinėju ten, ir jūs žinote, ką aš—aš—aš ten sutinku? Aš

sakau: „Na, ar tai ne sesuo Džordže Brius! Na, sese Džordže, senokai aš jūsų nemačiau“. Ji atrodys taip pat, kaip ir visada. Suprantate? Jai gal bus dešimt milijonų metų, bet ji bus jauna, kaip visada. Ji kasys kam nors nugara, ir aš žvilgtelėsiu ten - tai leopardas, liūtas.

Aš pasakysiu: „Kaip laikaisi ši rytą, leopardė?“

⁸⁰ „Miau“, - kaip kačiukas. „O, aš buvau nuėjusi ten, kalbėjausi su kai kuriomis sesėmis, ten prie tų didelių gėlių, mes ten išbuvome apie penkis šimtus metų, suprantate, žvalgėmės“. Taigi, tai skamba beprotiškai, bet tai tiesa. Būtent taip. Tokiu būdu Dievas ir numatė tai.

⁸¹ Na, tebūna palaiminta jūsų širdelė, sese Džordže. Nebus jokio žalos, išviso nieko. Vakaro metu mes užlipsime į kalno viršūnę, ir pasakysime: „O Tėveli Dieve, kartą aš buvau pražuvęs. O, kartą aš buvau nuodėmės purve, Tėveli Dieve, ir Tu mane išgelbėjai“.

⁸² Na, žmonės, kurie bandė tai išreikšti, išprotėdavo. Na, tas žmogus, kuris parašė paskutinį šios giesmės posmelį „*O Viešpaties Meilė*“, tai buvo išbraižyta gydymo įstaigoje ant sienos to, kuris bandė išreikšti Dievo meilę. Kaip Jis nusizemino, kad išgelbėtų nusidėjėlius, ir kaip Jis tai padarė - Jo meilė, kuri nužengė, kad išgelbėtų jus ir mane. Kalbant apie šlovinimą, Angelai nieko apie tai nežino! Šlovinimas, Angelas tik žino. . . Jis stovi ten ir mojuoja sparnais aukšty, žemyn ir skersai: „Aleliuja! Aleliuja!“ Bet, o, pasigailėk! Bet kai prieinama prie to - žinant, kad aš buvau prarastas ir dabar aš esu surastas, aš buvau miręs - vėl esu gyvas! O Dieve, aš buvau nuodėmingas, aš buvau mėšlas ir aš buvau sąvartyne!

⁸³ Čia yra geriausia, ką gyvenimas gali jums duoti. Ar jūs kada nors buvote ten Colgato sąvartyne? Tai labiausiai dvokianti vieta, kurioje aš kada nors buvau. Šis senas dvokas - mane tiesiog supykina vien nuo to kvapo. Gulite ten visoje toje bjaurioje smarvėje, taip pykina, kad net skrandis išsiverčia, kaip prarijus ricinos aliejų. Suprantate, tiesiog visą jus taip supykina! Ir per jus bėgioja žiurkės, bandydamos jus sugriaužti. Ir tai - kas geriausia gyvenime. Ir tuomet kažkas ištiesia ranką ir ištraukia jus. Ir jūs esate tikrai pagyvenęs, ir negalite sau padėti. Ir tiesiog pakelia jus, paverčia jus aštuoniolikmečiu vaikinui, pastato jus ant kalno viršūnės, pačiame jaunystės žydėjime, tai bent, giliai įkvepiate gaivaus oro, atsigeriate gaivaus šaltas vanduo. Ar jūs norėtum kada nors vėl sugrižti į tą sąvartyną? Daugiu niekada, niekada, niekada, niekada neitumėte į tą sąvartyną.

⁸⁴ Taigi, štai ką tai reiškia, drauge. Štai apie ką šis regėjimas arba persikėlimas, bet kuris, regėjimas. Aš sakyčiau, kad regėjimas, nes baiminuosi, kad tai gali ką nors užgauti, sakant perkėlimas, štai kas tai buvo. Taigi, tai kai Dievas. . . ką Dievas padarė, kad atvestų pas Save sūnus ir dukteris. Taigi, kas yra

tie žmonės? Kaip iš viso jie. . . Ką gi šie žmonės padarė, kad užsitarnautų tai? Kaipgi jiems tai pavyko? Dievas, pradžioje, dar prieš tai, kai buvo sukurtas Angelas. . . Kiek iš jūsų žino, kad Jis yra beribis? Jeigu Jis nėra - Jis nėra Dievas. Taigi Dievas, Savo beribe malone matė, Jis matė, kad Liuciferis tai padarys, jeigu Jis tai sukurs. Jis suteikė jiems laisvą moralinį pasirinkimą - tai pagrindas. Ir jūs vis dar esate čia, teisingai, prieš kiekvieną iš mūsų stovi gėrio ir blogio medis - jūs darote savo pasirinkimą. Ir Liuciferis buvo pirmasis, pasirinkęs klaidingą kelią. Ir jis pradėjo traukti paskui save, savanaudiškai, bandydamas pasiimti viską sau, bandydamas paminti po kojomis ką nors kitą. Ir tai, nuo ko viskas ir prasidėjo. Taigi, paklauskite šito. Tai, kur prasidėjo nuodėmė. Dievas savo beribiame prote matė tai, ir matė vienintelį būdą. . .

⁸⁵ Taigi, jūs, broliai trejybiniškai, aš nenoriu jūsų išskaudinti, bet kaip, gero Dievo Žodžio Vardu, jūs galite pastatyti Jėzų kaip atskirą asmenį, atskirdami nuo Paties Dievo? Jeigu Jėzus paimtų kitą asmenį ir priverstų jį eiti ir mirti, kad išpirtų šį asmenį čia, Jis būtų neteisingas. Yra vienintelis būdas, kaip Dievas kada nors galėtų tai padaryti - tai Pats užimti tą vietą! Ir Dievas tapo kūnu, kad Jis, patirdamas mirties skausmus, patrauktų nuo mūsų mirties geluonį, kad mes galėtume būti Jo Paties atpirkti. Štai kodėl Jis bus taip garbinamas. Jėzus buvo žmogus, žinoma Jis buvo. Jis buvo žmogus, ž-m-o-g-u-s, gimęs iš mergeles Marijos. Bet Dvasia, kuri buvo Jame - tai buvo Dievas be saiko, Jame gyveno visa Dievybės pilnatvė kūniškai. Jis buvo Jehova-jireh, Jis buvo Jehova-rafa, Jis buvo Jehova-manasija, Jis buvo Jehova; mūsų Skydas, mūsų Šarvai, mūsų Gydytojas; Jis buvo Alfa, Omega, Pradžia ir Pabaiga; Jis buvo Pirmas ir Paskutinis; Jis Buvo, Kuris Yra, ir Ateis; Dovydo Šaknis ir Palikuonis, Ryto Žvaigždė, na, Jis buvo Viskas-visame. Jame gyveno Dievo pilnatvė kūniškai!

⁸⁶ Ir mirtis visada turėjo geluonį, kuriuo ji gelė žmones: „Ah, - sako šėtonas, - aš tave pagavau, nes tu paklausei manęs. Įgėliau tau, aš įvarysiu tave į kapą. Tas avių kraujas niekaip tau nepadės, tai tiesiog gyvūno kraujas“. Bet Dievas, Savo išmintimi žinojo, kad ateis Avinėlis, nužudytas nuo pasaulio sukūrimo. Taip, pone. Ir jie. . . Jis laukė to laiko, pilnatvės laiko atėjimo.

⁸⁷ Bet vieną dieną, kai atėjo šis Avinėlis, šis Žmogus, šėtonas ir tas apsipažino. Jis apžvelgė Jį ir pasakė: „Jei Tu esi Dievo Sūnus, padaryk *tai*. Jei Tu esi Dievo Sūnus, padaryk stebuklą ir leisk man pažiūrėti, kaip Tu tai darai. Leisk man pažiūrėti, kaip Tu tai darai. A-ha, aš aprišiu veidą skuduru, suduosiu Tau. Jei Tu esi pranašas, pasakyk mus, kas Tau sudavė“. Hm! „Aš— aš netikiu, kad Tu esi tas Vaikinas. Jeigu Tu esi, pasakyk mums tiesiai šviesiai, kad Tu esi“. Suprantate, viskas štai taip. „O, pasakyk mums, kad Tu esi!“ Jis neatvėrė Savo burnos. O, o, argi Jis tuomet neapdūmė jam akių!

⁸⁸ Jis pažvelgė į mokinius ir pasakė: „Aš galėčiau paprašyti Savo Tėvo, ir Jis atsiųstų Man dvylika legionų Angelų, jei tik aš panorėčiau“. Pilotas šito negirdėjo, jūs žinote.

⁸⁹ „Jei Tu esi! Jei Tu esi. O, tai ne Jis. Na, pažvelkite į Jį, kraujuojantį. Ei, kuris nors iš jūsų kareivių, eikite ir spjaukite Jam į veidą“. Spjaudė, tyčiojosi iš Jo, kuokštais rovē barzdą nuo Jo veido. „O, tai ne Jis! Eik jau, tai ne Jis! Aš įsmeigsiu į Jį savo geluonį, vaikine. Aš Jį ten pakarsiu. Dabar Tu mano!“

⁹⁰ Kai Jis paskutinį kartą sušuko: „Eli! Eli! Mano Dieve! Mano Dieve!“ Tai buvo žmogus. „Kodėl Tu palikai Mane?“

⁹¹ Getsemanės sode patepimas paliko Jį, jūs žinote, Jis turėjo mirti kaip nusidėjėlis. Jis mirė nusidėjėliu, jūs tai žinote; ne Jo nuodėmės, bet mano ir jūsų. Štai kur atėjo meilė - kokių būdu Jis paėmė mano! O, Aleliuja! Kokių būdu Jis paėmė mano!

⁹² Ir štai Jis ten buvo, Jis negalėjo atverti savo burnos. Geluonis pasakė: „Žinote, aš manau, kad tai buvo tiesiog paprastas žmogus. Jis negimė iš mergelės, todėl aš įleidau savo geluonį Jam“.

⁹³ Ir štai jis ateina, įsmeigė į Jį savo geluonį, bet tai buvo netinkamas laikas, vaikine! Tada jis neteko savo geluonies. Nuo to laiko jis daugiau negali gelti, jis paliko ten savo geluonį. Trečią dieną prisikėlė ir pasakė: „Aš esu Tas, kuris buvau numiręs ir vėl gyvas, gyvas per amžius, Aš turiu mirties ir pragaro raktus“. Taip, pone. Jis nesugebėjo įžvelgti, Kas tai buvo. „Ir kadangi Aš gyvenu, jūs taip pat gyvenkite. Dar nepasirodė. . .“

⁹⁴ Vieną dieną, po trijų-keturių dienų po šito, po to kai Jis pakilo pas Tėvą, ir sugrižo, tada kai kurie pasakė: „O, Jis yra. . . Jis—Jis tikriausiai vaiduoklis. Jame yra, šiame Vaikine kažkas tokio nepaaiškinamo. Ir mes. . . Jūs matėte Jį. Jūs matote regėjimą“.

„Ne, Jis buvo tikras Jėzus“.

⁹⁵ Tomas pasakė: „Leiskite man pamatyti Jo rankas ir visa kita, aš pasakysiu, ar taip yra“.

⁹⁶ Jis sakė: „Štai aš“. Tarė: „Ar turite ten žuvies ir duonos? Atneškite Man sumuštinį“. Ir jie atnešė Jam sumuštinį, Jis stovėjo ten ir valgė jį. Paklausė: „Taigi, argi dvasia valgo, kaip Aš valgau? Ar dvasia turi kūną ir kaulus, kaip Aš turiu?“ Suprantate? Jis pasakė: „Aš esu Jis. Aš esu tas“.

⁹⁷ Ir Paulius pasakė: „Dar tiksliai nepasirodė, kokį mes turėsime kūną, bet mes žinome, kad mes turėsime kūną, kaip Jo“. Ką? Argi Jis kada nors turėjo šį teofanijos kūną? Taip, pone! Kai Jis mirė, Biblijoje sakoma, kad „Jis, - vėl asmeninis įvardis, - Jis nuėjo į pragarą ir pamokslavo sieloms kalėjime“. Aleliuja! Kaip Jis tai padarė? Jis turėjo lytėjimo pojūčius, Jis turėjo klausos pojūčius, Jis turėjo kalbos pojūčius, Jis pamokslavo tokiam pat kūne, aš mačiau tuos pašlovintus, aną naktį. Jis pamokslavo

sieloms, kurios buvo pragare, kurios neatgailavo ilgo pakantumo Nojaus dienomis.

⁹⁸ Bet kai Jis per Velykas prisikėlė, tai buvo neįmanoma, kad tas kūnas matytų suirimą, nes pranašas Dovydas numatė tai: „Aš nepaliksiu Jo sielos pragare, ir neleisiu Savo Šventajam matyti supuvimo. Be to, Mano kūnas ilsėsis viltyje, nes Jis nepaliks Mano sielos pragare, ir neleis Savo Šventajam matyti supuvimo“. Ir septyniasdešimt dvi valandas prieš prasidedant irimui, ta teofanija, tas kūnas, kuris nuėjo ir pamokslavo sieloms, kurios buvo kalėjime, kurios neatgailavo ilgo pakantumo Nojaus dienomis, prisikėlė, ir mirtingasis apsirengė nemirtingumu, ir Jis stovėjo, valgė, ir Jis mums pasakė, kad Jis buvo Žmogus. Aleliuja!

⁹⁹ Štai kaip mes Jį pamatysime, broli Evans. Kai Jis atsīsės Dovydo soste. Aleliuja! Štai tada mes keliausime aukštyr ir žemyn, aš išeisiu su tavimi į kelionę per kalnus milijonui metų, supranti, tarsi keletą dienų, keletą minučių - mes ten pavaikštinėsime, pasėdėsime ten.

¹⁰⁰ Ir ateina laikas valgyti, žinote, pirmas dalykas, žinote, sesuo Vud pasakė. . . Aš paklausiau: „Sese Vud, na, kurgi jūs buvote visą šį laiką? Aš jūsų nemačiau jau. . . man atrodo, praėjo penkiolika minučių“.

- O, tai buvo prieš du tūkstančius metų, broli Branhamai.

¹⁰¹ „M-hm. Kaip jūs jaučiatės?“ O, žinoma, jūs negalite kitaip jaustis, kaip tik gerai.

¹⁰² „Paklauskite, atekite čia, vaikinai, aš jums kai ką parodysiu, broliai, mano brangūs broliai. Štai čia yra vandens šaltinis, geriausias, kurį kada gėrėte“. Ir, o, mes atsigersime gero šalto vandens. Aš ištiesiu ranką ir paimsiu didelę vynuogės kekę, ir mes visi ten susėsime ir valgysime tai. Argi tai nebus nuostabu? Būtent taip tai ir yra. Būtent taip.

¹⁰³ Kaip mes tai gavome? Iš kur mes tai žinome? Dievas mus iš anksto numatė dar prieš pasaulio sukūrimą! Kuriuos? Tuos, kurie yra pažadėtoje Žemėje.

. . . *iš anksto paskyrė mus išūnystei per Jėzų Kristų . . .
pagal gerą savo valios norą,*

Jo šlovės gyriui . . .

Kad mes garbintume Jį, kaip Jis pasakė. Tai kas Jis ir buvo - Dievas. Mes norime garbinti Jį.

. . . *šlovės gyriui jo malonės, kuria jis padarė mus priimtinus mylimajame. (Kristuje mes esame priimti.)*

Kuriame mes turime atpirkimą per kraują, n-u-o-d-ė-m-i-ų atleidimą . . .

¹⁰⁴ Aš turiu sugrįžti prie išūnystės, bet noriu stabtelėti čia prie „nuodėmių“, minutėlei. „Nuodėmės“ - ar jūs atkreipėte į tai

dėmesį? Žinote, Dievas nesmerkia nusidėjėlio už tai, kad jis nuodėmiauja? Jis smerkia jį už tai, kad jis yra nusidėjėlis. Jeigu nusidėjėlis rūko cigaretę, Jis nesmerkia jo už tai; jis vis tiek nusidėjėlis. Suprantate? Suprantate? Jis neturi jokių nuodėmių, nusidėjėlis jų neturi. Jis tiesiog nusidėjėlis, suprantate, jis neturi jokių nuodėmių. Bet jūs krikščionys, jūs turite nuodėmių. Ar atkreipėte dėmesį, čia jis kalba Bažnyčiai. Kad ji gyventų dorai. Suprantate? Suprantate? „Nuodėmių atleidimas“, n-u-o-d-ė-m-i-ų. Mes nusidedame. Bet nusidėjėlis yra tik nusidėjėlis, Dievas jam neatleidžia.

105 Taigi, jūs sakote: „Na, jis čia išėjo ir nušovė žmogų. Ką jūs ketinate dėl to daryti?“ Tai apskritai ne mano reikalas. Aš nesu reformatorius, aš pamokslininkas. Įstatymas tuo pasirūpins, jie reformatoriai. Jie . . . „Na, - sakote, - jis svetimavo“. Tai, tai—tai priklauso nuo įstatymo. Tai tarp jo ir įstatymo. Aš—aš—aš—aš nesu reformatorius, aš nereformuoju žmonių. Aš noriu, kad jie atsiverstų. Aš esu pamokslininkas, suprantate, mano reikalas atvesti jį pas Dievą. Jei jis nusidėjo, tai jo reikalas, jis yra nusidėjėlis. Dievas smerkia jį žymiai aukštesniame lygyje. Jis iš pat pradžių nusidėjėlis, jis nuo pat pradžios pasmerkta. Jis net nepasiekė pirmojo punkto, jis—jis—jis nieko nepriėjo. Jis nuo pat pradžios yra nusidėjėlis. Jis neturi jokių nuodėmių, jis yra nusidėjėlis.

106 Jus negalite išeiti ir pasakyti: „Štai *tiek* yra naktis, o štai *tiek* - ne naktis“. Ne, yra visa naktis, tiesiog visa naktis. Tai ką pasakė Dievas. Teisingai, jis tiesiog yra nusidėjėlis, štai ir viskas. „Taigi, jis padarė tai, *štai* tiek yra naktis, *štai* čia yra tikrai šviesi naktis“. Aš žinau, bet tai tiesiog visa naktis, štai ir viskas. Suprantate?

107 Aš negalėčiau pasakyti: „Štai čia yra štai tiek šviesos“. Ne, tai tiesiog visur šviesa, suprantate, jūs negalite pasakyti kiek. Suprantate? Bet jeigu *tame* pas jį yra tamsi dėmė, tuomet ten yra tamsa.

108 Taigi „n-u-o-d-ė-m-ė-s“, mes turime nuodėmių atleidimą per Jo (ką?) Kraują, brangų Kraują.

. . . *pagal turtus jo* . . .

109 Kaip mes tai pamirštame? Kadangi mes esame verti, mes padarėme kažką, kad mūsų nuodėmės buvo atleistos? Jo kas?

. . . *malonė*;

110 O, tai bent! Aš nieko neatnešu savo rankose, Viešpatie. Aš nieko negaliu padaryti, nėra nieko, ką aš galėčiau padaryti. Pažvelkite! Jis iš anksto mane paskyrė, Jis pašaukė mane, Jis išsirinko mane. Aš niekada Jo nepasirinkau. Jis išsirinko mane, Jis išsirinko jus, Jis išsirinko mus visus. Mes Jo nepasirinkome. Jėzus pasakė: „Jūs Manęs nepasirinkote, Aš išsirinkau jus“. Jis pasakė: „Niekas negali ateiti pas Mane, jei Mano Tėvas pirma

nepritrauks jo, ir visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis pas Mane. Ir nei vienas iš jų nepražus, išskyrus pražūties sūnų, kad išsipildytų Raštas“. Jūs suprantate? Pasakė: „Bet visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis pas Mane“.

¹¹¹ O, aš jau vėluoju, ar ne? Ir aš dar neišėjau iš šito. Aš dar net nepradėjau to. Aš paskubėsiu, man dabar čia reikia greitai prie kai ko prieiti, ir mes paskubėsime. Aš turiu sugrįžti prie tos išūnystės, tiesiog minutėlei. O, ar jūs atleisite man, tik–tik minutėlę? Peržvelkime tai, kai kurie iš šių žmonių atvyko čia net iš Džordžijos vien tik šiam vakarui, tebūna palaimimos jų širdys. Taigi, broli iš Džordžijos, ir iš Teksaso, iš kur jūs bebūtumėte, paklauskite šios 5-os eilutės. Sustokime prie jos kelias minutes.

Iš anksto paskyręs mus. . .

¹¹² Ką reiškia žodis „prie“, žodis „prie“? Jis žymi adresatą. „Aš einu prie šaltinio. Aš einu prie kėdės“. Humes, ar jūs supratote tai? „Aš einu prie šaltinio“.

Taigi, Jis iš anksto mus paskyrė Sau išūnystei per Jėzų Kristų, pagal gerą kaip Savo Paties valios norą,

¹¹³ Kiek gerumo? Kieno tai buvo noras, kieno tai buvo gerumas? Jo Paties. Jo Paties valia, jo Paties geru noru.

¹¹⁴ Taigi, kas yra „išūnystė“? Taigi, leiskite man dabar tai, aš nežinau kas. . . Aš neturėsiu laiko pereiti per visa tai, bet aš paliesiu tai. Tuomet, jei iškils klausimas, jūs galėsite manęs paklausti šiek tiek vėliau apie kažką, iš pamokslų. Paklauskite. Jūsų išūnystė - tai nėra jūsų gimimas. Jūsų išūnystė - yra jūsų paskyrimas. Kai jūs gimėte iš naujo, aš manau, Jono 1:17, kai mes gimstame iš Dievo Dvasios, mes esame Dievo sūnūs. Bet mes buvome iš anksto paskirti. Taigi, štai prie ko aš noriu jus pristoti - prie šitų paskutinės dienos sūnų, suprantate, į. . . Suprantate? Mes buvome iš anksto paskirti išūnystei.

¹¹⁵ Taigi, štai dabar mes čia. Taigi, štai kas truputi užgauna sekmininkus. Jie sako: „Aš gimiau iš naujo! Šlovė Viešpačiui, gavau Šventąją Dvasią!“ Puiku. Jūs esate Dievo vaikas. Teisingai. Bet taigi, aš ne apie tai noriu kalbėti. Suprantate, jūs buvote iš anksto paskirti išūnystei. Išūnystė - tai sūnaus paskyrimas.

¹¹⁶ Aš prie jo per daug arti, nes Beki man pasakė, kai aš prieinu per arti prie jo, jums ten gale nesigirdi. Aš esu. . .

¹¹⁷ Suprantate, vaikas. Kiek iš jūsų žino Senojo Testamento išūnijimo taisyklės? Žinoma, jūs esate skaitę. Gimė sūnus. Manau, kad aš tai turėjau kažkuriame pamoksle. Koks tai, Gene, jūs atsimentate? Jis yra garsajuostėje. O koks tai buvo? Aš—aš—aš—aš paliečiau tai. O, taip, turiu tai - „*Jo klausykite*“. „*Jo klausykite*“, vaiko išūnijimas.

¹¹⁸ Taigi, Senajame Testamente, kai—kai šeimoje gimdavo vaikas, jis buvo vaikas, kai jis gimė, kadangi jis gimė iš savo

tėvų, jis buvo šeimos sūnus ir visko paveldėtojas. Taigi, bet ši sūnų užaugindavo auklėtojai. Galatams 5-as skyrius, nuo 17-os iki 25-os eilutės. Gerai. Jį užaugino auklėtojai, globotojai, mokytojai. Taigi, pavyzdžiui, jei man gimtų sūnus, sakykim, aš esu tėvas ir . . .

119 Ir štai kodėl karaliaus Jokūbo, kiek iš jūsų tai atrodo labai keista, kada perskaitėme karaliaus Jokūbo versijoje, kur pasakyta: „Mano Tėvo namuose yra daug buveinių“? Namuose, daug buveinių. Suprantate? Iš tikrųjų tais laikais, kada karaliui Jokūbui vertė Bibliją, „*namai*“ reiškė „valdos“. „Mano Tėvo valdose yra daug buveinių“. Buveinės, ne namuose, bet Jis buvo vadinas šių valdų Tėvu. Jie tai turėjo gan bibliškai, Biblijoje taip ir yra.

120 Kai tėvas turėjo didžiulį tūkstančio akru ūkį, ar kažką kitą, jis turėjo krūvelę žmonių, gyvenančių *ten*. Jis turėjo samdinius, gyvenančius *ten*, kad prižiūrėtų avis, jis turėjo kai kuriuos *ten*, kad prižiūrėtų galvijus, jis turėjo *ten* kai kuriuos, kurie keliaudavo į kalnų ganyklas, šimtą mylių nuo *ten*, ir jis turėjo kai kuriuos tiesiog *čia*, kad prižiūrėtų ožkas, ir kitus, kurie prižiūrėdavo mulus, ir—ir įvairius dalykus. Jis—jis tiesiog turėjo didelę karalystę. Ir jis užsėsdavo ant savo asiliuko, aplankydavo kiekvieną iš jų ir žiūrėdavo kaip jiems sekasi, kaip kerpa avis ir panašiai. Jis neturėjo laiko . . .

121 Jūs negalite manęs girdėti, kai aš pasitraukiu nuo čia. Aš—aš—aš pasistengsiu pasilikti čia. Ar dabar jūs mane gerai girdite, čia? Žiūrėkite.

122 Jis išjodavo ir iškeldavo, stengdamasis rūpintis savo—savo—savo karalyste. Taigi dabar jis nori . . . Tas sūnus bus paveldėtojas visko, ką jis turi. Jis yra paveldėtojas.

123 Ir kai mes gimstame į Dievo Karalystę, per Jėzų Kristų, mes esame Danguis paveldėtojai, bendrapaveldėtojai su Jėzumi, kadangi Jis užėmė mūsų vietą. Jis tapo mumis (nuodėme), kad mes taptume Juo (teisumu). Suprantate? Jis tapo manimi, kad aš tapčiau Juo, suprantate, bendrapaveldėtojais su Juo. Gerai, dabar prisiminkite tai, kiekvienas iš jūsų.

124 Taigi, atminkite, Dievas iš anksto paskyrė jus, išankstiniu žinojimu, kad jūs ateisite prie Šito. Visi, kas tai supranta, pakelkite savo ranką, suprantate. Dievas, išankstiniu žinojimu, iš anksto paskyrė jus, kad jūs ateisite į pažadėtąją Žemę. Kas yra pažadėta Žemė krikščioniui šiandien? Tiesiog pakelkite savo ranką, jeigu žinote. „Pažadas yra jums ir jūsų vaikams, visiems toli esantiems. Ir paskutinėmis dienomis, - sako Dievas, - Aš išliesiu Savo Dvasios kiekvienam kūnui, ant jūsų sūnų ir jūsų dukterų“. Ir Izaijo 28:18: „Įsakymas po įsakymo, taisyklė po taisyklės; čia truputis, ten truputis. Laikykitės to, kas gera. Nes Aš kalbėsiu mikčiojančiomis lūpomis ir svetima kalba šitai tautai. Ir tai yra Poilsis, Poilsis - sabato žemė, kur Aš kalbėjau,

kad jie įeis. Ir, viso šito jie nenorėjo girdėti, bet palingavo savo galvomis ir nuėjo, ir nesiklausė To“. Suprantate? Būtent.

¹²⁵ Kas tai buvo? Lygiai kaip tie žmonės, kurie nukeliavo visą tą kelią iš Kanaano, ar iš Egipto, visą kelią per tyrlaukius ir priėjo prie pat, tiek arti, kad galėjo paragauti vynuogių, atneštų iš tos žemės. Broli, štai, tie žmonės nori, kad aš atsiimčiau tuos žodžius, kas liečia Hebrajams 6. Kaip aš galiu tai padaryti? Tie pasienio tikintieji, jie niekada nepereis! Jie negali pereiti. Jėzus sakė: „Mūsų . . .“

Jie pasakė: „Mūsų tėvai valgė manną tyrlaukiuose“.

¹²⁶ Ir Jėzus pasakė: „Jie visi iki vieno mirė“. Tai yra atskirti. Jie visi iki vieno mirė. Teisingai. Pasakė: „Bet Aš esu Gyvybės Duona, nužengusi nuo Dievo iš Dangaus. Žmogus, kuris valgys šios Duonos, niekada nemirs. Teisingai. Taip, pone, jis turi Amžinąjį Gyvenimą, jeigu jis valgo Ją, Aš esu tas Gyvybės Medis iš Edeno sodo“.

¹²⁷ Taigi, suprantate, šie žmonės prieina taip arti! Suprantate, jeigu jūs atkreipėte dėmesį Hebrajams 6, negrįžtant prie to, bet Hebrajams 6: „šie žmonės, kartą tapo dalininkais, priėjo taip arti ir paragavo Dangaus dovanos“. Jie sėdėjo aplinkui, matė kaip vyksta išgydymai, jie matė žmones Dievo jėgoje, matė pasikeitusius žmonių gyvenimus, bet jie net rankos nepajudino dėl To. Ne, pone. Ne, pone. „Ir paragavo ateinančio pasaulio jėgos; ir jeigu jie vėl bandytų atsinaujinti atgailai, matydami, kad jie—jie vėl nukryžiuavo sau Dievo Sūnų, ir sandoros Kraują, kuriuo jie buvo pašventi, palaikė . . .“

¹²⁸ „Aš priklausau bažnyčiai, kuri tiki pašventinimu“. Tai gerai, kiek tai įmanoma, bet jūs toli nenuesisite. Suprantate? Taip, pone. Tyrlaukiai pašventino juos. Taip, tikrai. Jie turėjo—jie turėjo varinę gyvatę ir varinį aukurą, ir visa kita ten - pašventinimas, bet jie įėjo į Palestiną poilsui. Ne . . .

¹²⁹ Pažvelkite į Hebrajams 4, argi jis nepasakė „kitą Poilsį“? Dievas sukūrė septintąją dieną ir septintą dieną davė jiems poilsį. Kitoje vietoje jis kalbėjo apie poilsio dieną, „ir šiandien Dovyde“. Tuomet Jis davė jiems kitą Poilsį: „Ateikite pas mane visi, kurie vargate ir esate prislėgti, Aš jums duosiu Poilsį“. Įeikite į šį Poilsį! Nes mes, kurie įėjome į šį Poilsį, ilsimės nuo savo darbų, kaip Dievas ilsėjosi po Savųjų per savaitę. Žinoma. Tai yra jūsų Sabato Poilsis. Tai yra jūsų poilsis pažadėtoje Žemėje.

¹³⁰ Šventoji Dvasia yra pažadas žmonėms. Ir na, jie nori išsilavinusių, išsimokslinusių pamokslininkų, kurie leis joms dėvėti šortus ir kirpti plaukus, naudoti lūpdažius, o vyrams - žaisti azartinius žaidimus, gerti alų ir kalbėti juokelius, ir taip toliau ir panašiai, ir vadinti save bažnyčios nariais? Na, jie priims ką nors panašaus ir atsisakys Šventosios Dvasios vadovavimo! Na, Biblijoje pasakyta, kad Dievo Žodis yra aštresnis nei

dviašmenis kalavijas, kuris prasiskverbia iki pat kaulų smegenų, ir net įžvelgia širdies mintis. Taip, netgi proto mintis!

¹³¹ Ir jeigu mes mylime pasaulį ar pasaulio dalykus, Dievo meilės netgi nėra mumyse. „Daug pašauktų, nedaugelis išrinktų; nes ankšti vartai ir siauras kelias, vedantis į Gyvenimą, ir tik nedaugelis jį suras. Daugelis ateis pas Mane tą dieną ir atsīsės Karalystėje, - pasakė Jėzus, - su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. Bet karalystės vaikai bus išmesti ir sakys: ‚Viešpatie, argi mes nedarėme *to* Tavo Vardu? Argi mes nepamokslavome? Argi mes nebuvo Daktaru *tokiu-ir-tokiu* ir Gerbiamu *tokiu-ir-tokiu*?‘ ‚Aš niekada jūsų nepažinojau. Eikite šalin nuo Manęs, darantys neteisybę, Aš jūsų nepažinojau! Ne visi, kurie sako: ‚Viešpatie, Viešpatie, - įeis. Bet tas, kuris vykdo Mano Tėvo, esančio Danguje, Valią, - štai kas įeina“.

¹³² Štai taip, įeinate į šią pažadėtą Žemę. Kaip mes į ją patenkame? Mes esame iš anksto paskirti į ją. Bažnyčia išankstiniu Dievo žinojimu buvo iš anksto paskirta (kam?) Jo garbei, iš Jo malonės, pagarbai ir šlovinimui, ir Dievo šlovei. Tėtis, sėdintis ten nuo pat pradžių, savaime esantis, aplink Jį nieko nebuvo, panoro kažko, kas garbintų, taigi Jis iš anksto paskyrė ir iš anksto numatė Bažnyčia, dargi, prieš pasaulio sukūrimą, ir užrašė jų vardus į Avinėlio Gyvenimo Knygą, kai jie. . . nužudyto prieš pasaulio sukūrimą, kad jie pasirodytų Jo šlovei ir Jo garbei laiko pabaigoje, kai surinks viską kartu šiame viename Žmoguje - Jėzuje Kristuje. Fju! Šlovė! Štai taip. Tai tik. . . Ir tai tiesiai čia, mano broli, sese. Niekada nuo To nepasitraukite.

¹³³ Dievas Savo išrinkimo malone pašaukė jus. Dievas Savo išrinkimo malone pašventino jus. Dievas Savo išrinkimo malone ir Savo jėga pakrikštijo jus, ir patalpino jus į šią poilsio Žemę. Tie, kurie įėjo į šį Poilsį, nusiramino po savo klaidžiojimų. Jie nusiramino po savo darbų, kaip ir Dievas po Savųjų. Jie turi neapsakomą džiaugsmą, pilną šlovės! Juose žydi Gyvybės medis. Jie turi ilgą pakantumą, romumą, gerumą, kantrybę per tikėjimą, tikėjimą, nuolankumą, švelnumą ir taip toliau. Juose žydi Gyvybės medis, nes jų viltis įtvirtinta Kristuje Jėzuje, Šventosios Dvasios liudijimų, liudijančiu ženklais ir stebuklais, kurie lydi tikinčiuosius. „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Kai jie keliauja, jie gydo ligonius, jie išvaro demonus, jie kalba kalbomis, jie mato regėjimus. Jie. . . Ir jie vaikšto su Dievu, jie kalbasi su Dievu. Joks velnias negali jų pajudinti, jie tvirti, ieško. . . ? . . . Pamiršdami tai, kas praeityje, jie veržiasi, siekdami aukšto pašaukimo ženklo Kristuje Jėzuje. Štai tokie jie yra. Štai tokie jie. Tai yra ta Bažnyčia.

¹³⁴ Kaip jie ten pateko? Jūs negalite sakyti: „Na, Viešpatie, Tu žinai, vieną dieną aš pradėjau rūkyti cigarus ir aš puoliau, tuomet aš pagalvojau, aš. . .“ O ne, ne, ne, ne.

135 Išankstinis paskyrimas! Jis pašaukė mus, ir kai mes sekame paskui Jį, štai tada mes sakome: „Dieve, mes buvome prarasti ir pražuvę. Mums netgi neužteko proto tam, kad išgelbėti save. Mes pagal prigimtį buvome kiaulė, mes jau nuo pradžios buvome kiaulės“.

136 Jūs nuainate į kiaulių aptvarą ir pažvelgę į seną paršavedę sakote: „Na, pažvelk čia, senole, aš noriu tau kai ką pasakyti. Tau nedera gerti paplavas“.

137 Ji atsakytų: „Kriukt-kriukt“. Suprantate? Taigi, tiesiog štai tiek jūs galite išgelbėti save. Būtent taip.

138 Jūs sakote: „Ponia, jums nederėtų dėvėti tokių drabužių, jūs turėtumėte rengtis padoriai. Jūs turėtumėte *tai* daryti. Jūs neturėtumėte eiti į... Jūs neturėtumėte rengti šių lošimo kortomis vakarėlių. Jūs neturėtumėte rūkyti cigarečių. Jūs neturėtumėte *to* daryti. Pone, jūs turėtumėte nustoti daręs *tai*“.

139 Jis atsako: „Kriukt-kriukt. Aš priklausau *kriuk-kriukt*“. Aha. „Kriukt“ - tai tiesiog tiek, kiek jie žino. „Na, aš jums pasakysiu, kad aš esu toks pat geras, kaip ir jūs. Kriukt-kriukt!“ Suprantate, jie atmeta Šventosios Dvasios vadovavimą, nes Biblijoje sakoma, kad jei jūs mylite pasaulį arba šito pasaulio dalykus, tai Dievo meilės netgi nėra jumyse.

140 Kas daro jus ypatingais? Jūs esate šventa tauta. Ką jūs padarėte? Išėjote iš to krašto. Jūs esate kitoje Šalyje. Kaip jūs ten patekote? Tai pažadėtoji Žemė. Koks tai pažadas? „Paskutinėmis dienomis, - sako Dievas, - Aš išliesiu savo Dvasią ant kiekvieno kūno“. Vieną Dvasia mes visi esame pakrikštyti į šią vieną pažadėtąją Žemę. Amen. Broliai ir seserys, aleliuja, su tyra širdimi, jokio pavydo, jokio priešiškumo, nieko! Man nerūpi, jei brolis ir nuklysta, nesvarbu ką jis bedarytų, jūs eisite jo.

141 Aš neseniai ėjau vieno brolio, kuris nuklydo. Vienas jaunuolis man pasakė: „Tegul tas nedorėlis sau keliauja. Palik jį ramybėje“.

142 Aš atsakiau: „Jeigu aš kada nors prieisiu iki to, kad mano širdis nebenorės eiti dėl mano brolio, tuomet man laikas eiti prie altoriaus, nes aš nupuoliau nuo malonės“. Aš pasakiau: „Aš eisiu tol, kol jo kūne yra kvėpavimas, ir kažkur pakeliui aš jį pagausiu“. Taip, pone. Ir aš jį pagavau, aleliuja, sugražinau jį atgal. Taip, pone. Dabar jis saugiai sugrįžo į aptvarą. Taip, pone. Jis būtų nuklydęs - tai aišku kaip diena.

143 Prieš kurį laiką, kai pamačiau tą vargšę moteriškę, sėdinčią ten, ir šerifas pasikvietė mane, pasakė: „Na, ji turėtų būti su sutramdomais marškiniiais“. Pasakė: „Ji yra tiesiog pamišusi, ji išėjusi iš proto“. Ji—ji, jie apgyvendino ją viešbutyje. Jie atvyko.

Aš pasakiau: „Tai gerai“.

144 Pasakė, šerifas pasakė: „Na, Bili!“ Aš labai gerai jį pažinojau, žinojau jį dar nuo vaikystės. Jis tarė: „Gal, aš kuo nors galiu jums padėti“.

Aš atsakiau: „Viskas gerai“.

Paklausė: „Ar jūs galite jai padėti?“

Aš atsakiau: „Ne, bet *Jis* gali“. Aš pasakiau: „Vieną minutėlę“.

145 Taigi jie atvedė ją. Ir kai ji prieš kurį laiką išėjo - ramybėje. Kas tai buvo? Mes pasiuntėme už ją malda. Amen! Ji buvo tokia . . .

146 Jie paklausė: „Ar jūs norite iškviešti gydytoją?“ Paklausė jos vyro: „Ar jūs norite iškviešti gydytoją?“

147 Atsakė: „Gydytojas niekuo jai negali padėti“. Ir tai tiesa. Ji yra psichiškai nesveika; gydytojas niekuo negali jai padėti.

Pasakė: „Mūsų vienintelė viltis - patekti *ten*“.

Ir jis pasakė: „Bili, aš to nesuprantu“.

Aš tariau: „Aš to iš jūsų ir nesitikiu, - suprantate, - nesitikiu, kad jūs suprasite“.

148 Bet, o, tai bent, aš irgi to nesuprantu! Ne. Bet, broli, Dievas Danguje . . . Aš buvau išvykęs, kartą anapus, Kažkas atėjo manęs. Amen! Tai buvo ne todėl, kad aš norėjau eiti, bet todėl, kad Kažkas atėjo manęs. Kadangi prieš pasaulio sukūrimą Dievas iš anksto numatė, aleliuja, kad mes būtume Jo, Jo garbei ir šlovei. Klausykite! Tuos, kuriuos Jis iš anksto numatė, ką Jis padarė? Pašaukė. Teisingai? Ar Jis pašaukė jus? Taip! Kodėl Jis pašaukė jus? Jis iš anksto numatė jus. Tuos, kuriuos Jis iš anksto numatė, Jis pašaukė; tuos, kuriuos Jis pašaukė, Jis išteisino. Ar taip? Ir tuos, kuriuos Jis išteisino, Jis pašlovino! Amen! Taip sakoma Biblijoje: „Tuos, kuriuos Jis iš anksto numatė, Jis pašaukė“. Kiekvienoje kartoje! Tuos, kuriuos Jis pašaukė, tuos Jis jau pašlovino. Ką? Leiskite man perskaityti Raštą čia. Gerai.

Iš anksto paskyrė juos išūnystei per Jėzų Kristų, pagal gerą Savo valios . . .

Šlovės gyriui Jo malonės . . .

149 O, ar jūs supratote tai? Šlovės gyriui Jo malonės! Kad Jis galėtų sėdėti ten Amžinuose laikotarpiuose, kurie tęsis, ir Jo vaikai šauks: „Abba, Tėve! Abba, Tėve!“

150 Ir Angelai klaus: „Apie ką jie kalba? Apie ką jie kalba?“

151 Taip nuostabiai parodyta sūnuje palaidūne. „Aš buvau prarastas“. „Tai mano sūnus. Jis buvo prarastas, ir dabar jis yra surastas. Jis buvo miręs, ir jis vėl gyvas. Atveskite riebę veršiuką, geriausią apdarą, žiedą, ir užmaukite jį jam ant piršto. Ir tegul . . .“ Nenuostabu, kai ryto žvaigždės dainavo kartu, Dievo sūnūs šaukė iš džiaugsmo, kai jie pamatė išgelbėjimo planą, Dievą užrašantį jūsų vardą Knygoje prieš pasaulio sukūrimą.

¹⁵² Taigi jūs sakote: „Kalvinas tikėjo kažkuo panašiu“. Aš netikėjau Kalvinu. Kalvinas buvo žmogžudys. Kalvinas nubaudė žmogų mirtimi už tai, kad jis pasikrikštijo Jėzaus Vardu. Jis buvo nedorėlis, jam pačiam reikėjo atsiversti. Taip, pone. Bet tai, ką jis pasakė, apie kai kuriuos dalykus, kuriuos jis išsakė, buvo teisinga. Ne. . . bet ką jis. . . Jo poelgis, žmogus, kuris nužudo žmogų už kažką panašaus - tai baisu, tai nuodėminga. Gerai.

Kuria jis dosniai suteikė mums. . .

¹⁵³ O, palaukite, aš nepaėmiau tos „išsūnystės“, ar ne? Aš jau uždelsiau? Pažiūrėkime, ką rodo šis laikrodys čia viršuje, kiek turime laiko. Gerai. Tiesiog—tiesiog skirkime dešimt minučių tiems žmonėms, kurie atvyko iš toli. Žiūrėkite. Žiūrėkite.

¹⁵⁴ „Išsūnystė“, - leiskite man parodyti jums, kodėl tai yra padaryta dabar. Tėvas turi didžiulę karalystę, jis jodinėja aplinkui. Taigi, jam gimsta sūnus. O, jis toks laimingas! (Tai Dievas.) Taigi jūs žinote, ką daro šis tėvas? Jis suranda patį geriausią auklėtoją, mokytoją. Jūs juk žinote, kas yra auklėtojas, ar ne? Tai mokyklos mokytojas. Jis suranda patį geriausią mokytoją, kokį tik jis gali surasti šalyje. (Ir tuomet, mes keliaujame dabar, klausykite.) Ir jis suranda geriausią mokytoją, kokį tik jis gali surasti. Jis nepaima tiesiog kokio nevėkšlos, jis nori, kad jo berniukas būtų tikras žmogus.

¹⁵⁵ Argi jūs nenorite, kad jūsų vaikai būtų tokiais? Žinoma, geriausia, ką jūs galite jiems duoti! Taip, pone. Taigi, jei taip mąsto kuniškas žmogus, kaip jūs manote, ką Dievas galvoja apie Savo vaikus? Jis randa kas geriausia.

¹⁵⁶ Taigi, Jis nori žmogaus, kuris bus sąžiningas. Taigi, jis nenori žmogaus. . . nenori žmogaus, kuris sakytų: „Na, pažvelk, aš—aš. . . Jaunyli, daryk, ką tik tu nori, brangusis“. „O, taip, tėve, m-hm, jis puikiai tvarkosi, jis puikus berniukas“. Truputį patapšnos jam per nugarą ir įkiš šiaudą į jo skrybėlę. Ne, ne. Tas vaikas būtų tuoj pat atleistas iš darbo. Žinoma. Jis nori žmogaus, kuris būtų teisingas. Jei tas berniukas veikia teisingai, pasakys jam. Jei ne - pasakys kas yra negerai.

¹⁵⁷ Ir jeigu žemiškasis tėvas galvoja, kad. . . Argi jūs nenorėtumėte, kad žmogus būtų sąžiningas su jumis, mokytojas būtų sąžiningas, kalbėdamas apie jūsų vaiką? Žinoma. Na, kaip jūs manote, ką Dievas galvoja? Ir Jis žino; mes nežinome, Jis žino. Mes esame riboti, mes negalėtume pasakyti. Bet Jis yra beribis ir žino.

¹⁵⁸ Taigi, jūs žinote, ką padarė Tėvas? Jis niekada nepasakė: „Aš surasiu popiežių, kuris prižiūrės Mano vaikus“. Nei Jis sakė, kad: „Aš surasiu vyskupą“. Ne, ne. Jis to nepadarė, kadangi Jis žinojo, kad popiežius klys, taip pat ir vyskupas. Suprantate? Jis niekada nepasakė: „Aš paskirsiu vyriausiąjį prižiūrėtoją rūpintis Mano bažnyčia“. Ne, ne.

159 Jis turėjo Šventąją Dvasią. Tai buvo Jo Auklėtojas, m-hm, kad auklėtų Jo vaikus. Gerai. Tuomet iš kur jūs žinote, kad Šventoji Dvasia tai žino? Ji kalba žmogaus lūpomis. Iš kur jūs žinote, kad Ji kalba Tiesą? Kai jūs matote Šventąją Dvasią, kalbančią lūpomis, kurios kiekvieną kartą tiksliai kalba Tiesą, išpranašauja, ir visiškai tiksliai išsipildo, kaip Samuelis pasakė, tuomet jūs žinote, kad tai Tiesa. Tai būna teisinga. Kadangi Dievas pasakė: „Jeigu jis kalba ir jo žodžiai neišsipildo, neklausykite jo, nes Aš ne su juo. Bet jeigu išsipildo, tuomet klausykite jo, nes Aš su juo“. Suprantate? Štai taip. Štai kaip Jis tai daro.

160 Taigi, tuomet Jis apeina ratu. Taigi, kaip jūs manote, ką tas Mokytojas pasakytų, jei Jam tektų nueiti pas Tėvą? Ir pasakyti: „Tavo—Tavo vaikas elgiasi siaubingai. Aš sakau Tau, tas Tavo berniukas, jis, hm-m, jis yra persimetėlis. Jis nekvalifikuotas darbininkas, aš niekada nemačiau tokio vaikino! Tai bent, Tu žinai, ką jis daro? Ir ta Tavo mergaitė! O, ak, aš nežinau, ką Tu su ja darysi. M-m. Na, Tu žinai ką? Ji atrodo tiesiog, tarsi ji . . . Ji visa išsidažiusi, kaip kai kurios iš tų merginų ten anapus. Filistinų. Taip, Pone, ji nori elgtis taip, kaip ir jos“.

- Mano dukra?

161 „Taip, Tavo dukra.“ Štai ką Šventoji Dvasia turi pasakyti apie šių dienų bažnyčią. Nenuostabu, kad mes negalime turėti prabudimo. Suprantate? Taigi, tai tiesa.

- Kaip dėl Tavo sūnaus? A? Tas pats.

- Ką?

162 - Na, Tu žinai, Tu visada sakydavai, kad šios avys turi ganytis toje ganykloje ten, maitintis ten avių Maistu. Taip, Tu žinai, ką jis padarė? Jis nuvarė jas ten, prie piktžolių krūvos. Tiesiog nuvedė jas ten, ir suvarė jas visas ten prie to upelio, ir paliko jas gulėti ten prie piktžolių krūvos, maitinantis tais senais karklais, ir jos tokios liesos, kad vargiai pajėgios išeiti iš ten“. Tai vyskupai, pastoriai, kurie atmeta tą Jėgą. „Na, Aš pasakysiu Tau tiesą, Aš dar niekada Savo gyvenime nemačiau tokios nervingos avių bandos“. Jam tai nepatinka. Ne. „Ir Tu žinai ką? - Tie galvijai čia, Tu žinai, Tu—Tu pasakei jiems, kad maitintų ten liucerna, Tu žinai, kad jie būtųriebūs.

- Taip.

- Tu žinai, kuo jis jas maitina?

- Ne.

163 „Tomis senomis vernonijos piktžolėmis. Taip. Jis verčia juos įstoti į draugijas ir panašiai. Tu nieko panašaus dar nematei Savo gyvenime. Tu niekada šito nematei Savo gyvenime. Tu žinai, ką jis išdarinėja? Vaikštinėja ten, rūkydamas didelį cigarą, štai taip atsilošęs. Su juo jo žmona, ji dėvi šortus, tiesiog kaip tos filistinų moterys ten. Taip“. Štai tokios rūšies žinią Šventoji

Dvasia turi perduoti apie šios dienos bažnyčia. Taigi, ką jūs apie tai galvojate?

¹⁶⁴ Tai išsūnystė. Ką Jis. . . Jis padarė? Jis iš anksto paskyrė mus—mus išsūnystei. Jis davė mums Šventąją Dvasią; bet, luktelėkite minutėlę, išsūnijimas - štai apie ką mes kalbame. Išsūnystė!

¹⁶⁵ „Na, Tu žinai ką jis daro? Anądien užsuko vyskupas ir pasakė. Jis ten turėjo nedidelį išgydymo tarnavimą, ir atėjo vyskupas. Kažkoks vaikinas, brolis užvažiavo ir meldėsi už ligonius. Ir jis pasakė: „Tu sustabdyk tai!“

„O, o, taip, tėve vyskupe, aš tai padarysiu.“

„Nebandyk bendradarbiauti.“

„O, ne, ne, tėve vyskupe, tikrai ne.“

¹⁶⁶ „Ir štai Aš ateinu ir kalbu jam Tiesą, tiesiai iš Tavo Žodžio. Matai, štai Jis. Aš perskaičiau jam Tavo įstatymus, ką tiksliai reikia daryti, o jis jų neklauso. Jis pasakė: „O, tai buvo skirta kitam laikotarpiui, kitam sūnui, kitu laiku. Tai neturi omenyje manęs““. Štai taip. Tai, dabar tai yra Tiesa, drauge. Argi dabar nematote, kur bažnyčia praleidžia savo paskyrimą, kodėl mes neturime prabudimo, kodėl nevyksta jokie dalykai? Štai kur visa tai slypi.

¹⁶⁷ Jozuė sako: „Gadai, aš noriu, kad tu. . . tiesiai čia yra tavo vieta, pagal planą, tavo vieta yra čia, tiesiai čia. Tu įeik į ją, Gadai, ir pasilik čia. Benjaminai, tu eik tiesiai čia. Ir dabar visi jūs laikykitės atokiau nuo filistinų sienos“. Ir Jozuė sugrižta, štai jie visi pas filistinus, surengė didžiulį pasilinksminimą, tiesiog šoka štai taip, ir visos moterys išsidažiusios, šoka aplink, ir linksmi leidžia laiką. Jozuė kaso sau pakaušį ir sako: „Ir kas dabar?“ Taigi, būtent tai ir vyksta; ne visi, ačiū Dievui, ne visi, bet gana dauguma. Gerai.

¹⁶⁸ Taigi, kas tuomet vyksta? Štai kas nutiko. Ar jūs neįsivaizduojate, kaip šis Žmogus, Šventoji Dvasia, raudonuoja prieš Tėvą, kada Jam reikia taip kalbėti? O, tai bent! „Aš—Aš—Aš jam pasakiau, bet jis—jis—jis nenorėjo To klausytis. Aš jam tai pasakiau, ir leidau jam tai perskaityti Knygoje. Aš turėjau—Aš turėjau tarnautoją, kuris atėjo ir parodė jam, kad Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ir Tu žinai ką? Jis leido vienam iš jų—leido vienam iš tų senų ožių ganytojų ateiti čia ir pasakyti jam, kad tai buvo skirta kitam laikotarpiui. Suprantate? Ir jis taip dvokė ožių kvapu kai nuvyko ten, Tu žinai, cigaraais, ir Tu žinai, ir taip toliau, taip dvokė, kai atvyko čia. Matai? Bet Aš sakau Tau, tas ožių ganytojas buvo gausiai nukabinėtas medaliais, nes, Aš sakau Tau, jeigu Tu užrašytum jo vardą popieriuje, prireiktų (jo nekrologui) pusės lapo, kad vien tik užrašyti jo titulus. Taip, Pone, jiems tikrai jis patinka ten, toje šalyje, bet, Aš sakau Tau, jis tikrai nežino, kaip reikia maitinti avis. Tai vienas dalykas apie tai. Jis tiesiog neklauso Manęs, - sako Šventoji Dvasia. - Aš bandžiau jam pasakyti, kad Tu esi

tas pats vakar, šiandien ir per amžius, bet jis—jis tiesiog nenori to daryti. Jis yra didžiausias bailys, kokį tik Aš esu matęs Savo gyvenime. Taip. Ir bažnyčia jį paskyrė prižiūrėtoju, vyskupu, ir taip toliau, visi žmonės jo klauso. Ir tuomet Tu žinai ką? Jie paima tuos. . . jie ten apačioje turi tokį nedidelį daikčiuką, kurį vadina ‚televizoriumi‘. Įjungti tą daikčiuką štai *taip*, ir—ir ten pasirodo moterys ir visa kita, visos pusnuogės. Ir, Tu žinai, daugelis iš Tavo dukterų yra da- . . .“

„O, tikrai ne!“ Suprantate?

169 Sako: „Taip, jos yra. Taip, jos tai daro. M-m. Kai kurie iš jų šaukiasi prabudimo, Tėve, kai kurie iš jų iš tikrųjų to nori. Kai kurie iš tikrųjų eina rikiuotėje, kai kurie iš jų stovi ant šio Žodžio su visu atsaidavimu, kaip tik jie gali. Kiti, Aš nežinau, ką daryti, jie—jie toli ten. Tu žinai, ką tie kiti daro? Juokiasi iš jų, sakydami: ‚Jie tik krūvelė kuoktelėjusių‘“.

- Na, tai mane labai liūdina.

170 Bet dabar pakeiskime paveikslą. Dabar Tėvas, Jo sūnus yra geras vaikinai. Jo Tėvas tiesiai—tiesiai čia, štai Auklėtojas, Šventoji Dvasia. Į kurią pusę, - Ji pasakė, Šventoji Dvasia, - Aš tik ruošiuosi eiti“, Auklėtojas pasakė: „Aš. . .“

171 Vaikas pasakė: „Aš tiesiog keliausiu su Tavimi. Aš tiesiog eisiu su Tavimi“.

- O, kalva baisiai aukšta, sūnau.

172 - Aš tiesiog eisiu su Tavimi. Aš pasitikiu Tavimi. Jei aš pavargsiu, Jis pakels mano ranką ir palaikys mane.

- Bet ten, ant kalvos yra liūtų!

173 - Nesvarbu, kol Tu esi šalia, tai nedaro jokio skirtumo. Aš tiesiog eisiu kartu su Tavimi.

- Ten, yra sunkumų, tai slidžios uolos.

174 - Man nerūpi, tol kol Tu laikai mano ranką, aš tiesiog eisiu su Tavimi. Aš tiesiog eisiu su Tavimi.

- O žinai ką? Tavo Tėtis taip darydavo, supranti. Tai gerai. Taip, pone.

175 Užlipa ten ant kalvos. „O, - Jis pasakė, - žinai ką, Tėve? Tavo sūnus visas į Tave. Jis absoliučiai, lygiai kaip Tu. Į kiekvieną Tavo ištartą Žodį jis sako: ‚amen‘. Aš—Aš anądien liepiau jam atsiversti Bibliją, ir Joje buvo parašyta: ‚Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Tu žinai, ką jis pasakė? Jis sušuko ir iškėlė rankas į viršų, pasakė: ‚Aleliuja! Amen!‘ O! Ir Tu žinai, Jis pasakė, Tavo Žodyje, Tu žinai, kur Tu pasakei: ‚Darbus, tas kas tiki Mane darbus, kuriuos Aš darau, jis irgi darys?‘

176 - Taip, Aš prisimenu, kaip rašiau tai Savo sūnui. Taip, Aš prisimenu, kad rašiau Tai.

177 - O, kai jis tai pamatė, jis tiesiog sušuko, šokinėjo aukštyn ir žemyn, šaukė: ‚Aleliuja, Viešpatie. Paimk iš manęs visą pasaulį.

Padaryk mane štai Tokiu!‘ Taip, pone. Ir visi tie dalykai, kuriuos jis padarė!

¹⁷⁸ - O, - Tėvas pasakė tai, - Aš—Aš džiaugiuosi dėl šio sūnaus. Tai puikus sūnus. Gerai. Stebėk jį kelis metus, žiūrėk kaip jam—žiūrėk kaip jam sekasi ir kokią pažangą jis daro“. Po kurio laiko, metai praeina. „Kaip jam sekasi?“

¹⁷⁹ - O, tai bent, jis netgi auga malonėje! O, tai bent! Jis tiesiog. . . Jis lukštena kaip skiedras. Aš sakau Tau, jis—jis tikrai. . . Na, jis paima tas avis, elgiasi su jomis tiesiog—tiesiog taip pat kaip ir Tu. Jis niekada nepaduos joms jūros dumblių. Jis niekada nepaduos joms veronijos piktžolių. Kai jos ateina ir sako: ‚Mes norime prisijungti prie bažnyčios‘, - jis sako: ‚Užčiaupkite savo burną, jums to nereikia! Ne, pone. Štai ko jums reikia: ‚Atgailaukite ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės. Jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną‘. Taip, Pone, štai ką jis pasakė.

- O, ar jis iš tikro taip sako?

- Taip, pone, tikrai taip.

- Na, būtent taip Aš ir parašiau Tai.

- Būtent taip jis ir kalba Tai.

- M-hm! Taip, pone.

¹⁸⁰ „Kai kuriems iš jų pasakė: ‚Pasilikite Jeruzalės mieste, kol jums bus suteikta jėga iš Aukštybių. Kada ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs būsite Man liudytojai Jeruzalėje, Judėjoje bei Samarijoje, ir lyg pat pasaulio pakraščiu‘. Kai jis tai perskaitė, sušuko: ‚Aleliuja, štai ko jums reikia!‘ Tu žinai, ką jis daro? Jis tiesiog veda jas iki tol, kol jos gauna Ją, štai ir viskas, stovi kartu su jomis.

¹⁸¹ - O jeigu jos pradeda bruzdėti, jis sako: ‚Vop, vop, vop, palaukite minutėlę, palaukite minutėlę. Taip elgiasi ožiai, ne avys‘. Supranti? Supranti? O, kartais jos šiek tiek supyksta ant jo, bet jis truputį papekšnoja joms per nugarą ir sako: ‚Palaukite minutėlę, š-š, š-š, š. Viskas gerai‘. Jis tikrai žino, kaip suvaldyti tas avis. Taip, Pone, Aš sakau Tau.

¹⁸² - Tu žinai ką? Aš mačiau arkivyskupą *ta-ir-ta*, sakantį jam, kad jis negali atvykti į *ta* miestą ir negali praveisti susirinkimo. - Bet, Tu žinai, Aš tarsi paraginau jį, Aš pasakiau: ‚Vis tiek važiuok‘. Supranti? ‚Atšauk šias garsajuostas ir neplatink jų‘. Mes vis tiek nuvykome! Pravažiavome per šiuos miestelius čia, pasakė: ‚Na, mes nepar- . . .‘

¹⁸³ - Ir Tu žinai, šėtonas nuėjo ten, pasakė: ‚Aš galiu lažintis, kad aš galiu sulaikyti jį nuo to miesto‘. Aš pasakiau: ‚Negali to padaryti. Jei Aš liepsiu jam vykti, jis nuvyks. Aš galiu lažintis, kad jis nuvyks‘. - Ne, ne, ne, ne, ne, aš jam pasakysiu. Aš nueisiu ir pasakysiu: ‚Taigi, visi mano agentai, visi susirinkite kartu.

Jūs nenorite, kad čia būtų kas nors iš to senojo fanatizmo, viso to Dieviško išgydymo ir Šventosios Dvasios. Visa tai seniausiai praėjo su apaštalais. Jūs žinote, kad nieko gero iš to““. Bando jiems duoti tos senos veronijos piktžolių ir visa kita. Jie . . .

¹⁸⁴ „Bet, Tu žinai ką, jis vis tiek nuvyko tiesiai ten. Nuvyko ten ir pradėjo mėtyti liucerną, iš. . . Ir Tu žinai ką, tos avys ėmė valgyti, jos pasidarė tokios riebios, kokios tik gali būti. Taip, Pone. Kol jie ten turi išgydymus ir susirinkimus, ir Tu žinai, daugybė tų jaunuolių pradėjo. Na, jie pamatė, kad tarp jų, pasirodo yra didžiulė kupeta šieno, liucernos. Tu žinai, ką jie su ja padarė? Ji buvo tokia gera, kol jie nubėgo pas kaimynus, kalbėjo: ‚Paragaukite Šito! Paragaukite Šito! Paragaukite Šito!‘ Matai, atmosfera ten iš skonio lygiai tokia pat, kaip ji yra štai čia. Štai Ji tiesiog čia. Ji yra tiesiog čia, matai. ‚Tiesiog atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Vardu, suprantate, jūs gausite Šventąją Dvasią. Tai kiekvienam, kas nori, tegul jis ateina, tegul jis ateina čia, kad pamatytų, ką sako Biblija. Suprantate? Ir jie tiesiog puikiai ten leidžia laiką““.

¹⁸⁵ - O, tai Mano sūnus! Tai Mano berniukas. Na, Tu manai, kad jis jau subrendęs?

¹⁸⁶ - Taip. Tikrai taip, - pasakė Šventoji Dvasia. -Aš siunčiau jam išbandymus. Vaikine, Aš jį ir *taip* bandžiau, ir *taip* tikrinau. Aš ėmečiau jį į ligos patalą, Aš paguldžiau jį. Aš tryčiau jį, Aš leidau šetonui daryti su juo viską, ką jis gali, jis tuoj pat vėl atsikeldavo. Jis būdavo vėl toks pat. Supranti, vėl pakildavo. Aš padariau, kad jis susirgtų. Aš padariau *tai*. Aš paguldžiau jį į ligoninę. Aš išvedžiau jį čia, Aš padariau *tą*, Aš padariau *aną*. Aš nuteikiau prieš jį žmoną, Aš nuteikiau prieš jį kaimynus, Aš viską atsukau prieš jį. Tai nepadarė jokio skirtumo.Pasakė: ‚Netgi jei Jis ir pakirs mane, aš vis tiek pasitikėsiu Juo‘. Aš išžudžiau jo šeimą. Aš paėmiau *tai*, padariau *tai*, Aš padariau visa *tai*, Aš padariau *tą*, *aną*, *kitą*. Jis vis tiek stovėjo tvirtai: ‚Netgi jei Jis ir pakirs mane, aš vis tiek tarnausiu Jam! Jis mano!‘

¹⁸⁷ - O! Na, Aš manau, kad Mes turėtume pašaukti jį kur nors į ypatingą nedidelę vietelę ir atlikti išsūnijimą““.

¹⁸⁸ Taigi, kai tėvas Senajame Testamente matydavo, kad jo sūnus jau subrendo ir buvo laikomas tinkamu išsūnystei. Iki! Jis gimsta vaiku, bet tada - jis jau sūnus. Bet iki tol jis būna de daugiau kaip tik vaikas, tiesiog paprastas sūnus, kol jis nesuauga ir parodo, koks jis yra. Tuomet jis jį pašaukia.

¹⁸⁹ Taigi, štai taip, bažnyčia. Ar jūs pasiruošę? Taigi, jau šiek tiek vėlu, visi įkaskite sau į pirštą, išnybkite savo sielą ir truktelėkite savo širdį, dar minutėlei. Suprantate? Taigi, mes ruošiamės paskirti bažnyčią. Taigi, kai bažnyčia atsistoja į tą vietą, Jis sako: „Manasai, tavo vieta čia. Efremai - tu čia““.

¹⁹⁰ Tuomet jis nuveda jį į tam tikrą vietą, tai daro tėvas, ir jis pasodina jį ant aukštos vietos štai *taip*, ir jis praveda ceremoniją,

ir visi susirenka aplink. Ir jis sako: „Aš noriu, kad visi žinotų, jog tai yra mano vaikas, ir aš išsūniuju savo sūnų. Ir aš noriu, kad visi žinotų, nuo šiol, jo vardas. . . Aš aprenčiau jį, uždėdamas ant jo ypatingą apsiaustą. Ir aš noriu, kad jūs žinotumėte, jog jo vardas ant bet kokio čekio yra toks pat geras, kaip ir mano vardas. Jis yra mano vaikas, aš išsūniuju jį į savo šeimą, nors jis ir buvo mano sūnumi nuo pat gimimo. Nuo tada, kai jis gavo Šventąją Dvasią, jis buvo Mano sūnumi. Bet dabar aš paskiriu jį poziciškai, kaip turintį valdžią. Ką jis atleis, bus atleistas, ką jis pasamdys, bus pasamdytas.

¹⁹¹ „Ir iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jeigu jūs pasakysite šiam medžiui, jeigu jūs pasakysite šitam kalnui: „Pasitrauk, ir nesuabejosite savo širdyje, bet tikėsite, kad tai, ką jūs pasakėte, įvyks, jūs galite turėti tai, ką pasakėte“. Suprantate? Štai taip; štai taip. Suprantate? „Jis yra Mano sūnus“. Kiek iš jūsų žino, kad išsūnystė, kad. . . jie išsūniuja sūnų, po to kai jis įrodydavo, kad buvo. . . Visi, kurie kada nors skaitėte Bibliją apie sūnaus paskyrimą.

¹⁹² Taigi, Dievas padarė tą patį su Savo Sūnumi, kai Jis užvedė Jėzų ant Atsimainymo kalno. Jis paėmė ten Petra, Jokūbą ir Joną - tai trys žemiški liudytojai. Ten ant kalno buvo Jėzus, Mozė, Elijas ir Dievas. Jie stovėjo ten ant kalno. Ir, pirmas dalykas, žinote, jie pažvelgė, ir Jėzus buvo pašlovintas jų akivaizdoje. Ar taip? Kiek iš jūsų žino, kad tai pagal Raštą? Ką Jis padarė? Jis—Jis aprenė Jį nemirtingumo drabužiu. Ir jis pasakė: „Jo drabužis spindėjo kaip saulė“. Ar taip? Ir debesis apgaubė juos. Ir Petras, Jonas ir jie, krito veidais žemyn. Jie pažvelgė, ir ten stovėjo Mozė ir Elijas, kalbėjosi su Juo. Ir Mozė buvo miręs jau aštuonis šimtus metų, ir palaidotas nežinomame kape. Ir Elijas pakilo į Dangų vežimu, penkis šimtus metų prieš tai. Fju! Bet jie vis dar buvo ten! Ten jie kalbėjosi su Juo. Suprantate, Jis paėmė Jėzų, kad pamatyti juos, kad pamatyti kas tai buvo, kad parodyti Jam tuos dalykus. Ir jie kalbėjosi su Juo, bendravo su Juo.

¹⁹³ Tuomet, kai tik Petras vėl atsisuko, pašlovinimas buvo pasitraukęs nuo Jėzaus, jie matė tik Jėzų, ir Balsas pasigirdo iš debesies, ir pasakė: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, Jo klausykite! Jo Vardas dabar yra toks pat geras kaip ir Mano. Jo klausykite!“ Štai taip, išsūnystė, arba sūnaus paskyrimas.

¹⁹⁴ Dabar, štai prie ko Dievas stengiasi privesti sekmininkų bažnyčią Efeziečių Knygoje. Suprantate? Ar jūs—jūs suprantate? Mes turime užbaigti, nes darosi vėlu, suprantate, vaikučiai pradeda snūduriuoti. Ir aš norėjau prieiti čia štai prie šitos eilutės, bet aš negaliu to padaryti, iki 13-os eilutės, suprantate, paskutinė dalis: „užantspauduoti pažadėta Šventąją Dvasią“. Mes paimsime tai sekmadieni, suprantate. Pažvelkite. Taigi, kaip, kas mus įveda ir kaip Ji mus saugo.

¹⁹⁵ Bet dabar „paskiriami“, kaip jūs paskiriami? Pirmiausia jūs gimstate ģ Karalystę per Šventąjā Dvasiā. Kiek iš jūsu tai žino? Gerai. Toliau, jūs esate iš anksto paskirti kam? Īsūnystei. Kas tai yra? Jūs esate iš anksto paskirti paskyrimui.

¹⁹⁶ O, sesė Skott, aš manau, kad taip, sėdinti ċia. Ar ne jūs šiandien buvote namuose? Kažkur pasaulyje, įvairiose šalies vietose, sklinda toks mokymas, aš daug apie jį girdėjau, kad Jėzus yra ċia, žemėje, vaikštinėja kūne, Jis ateina ir daro *taí*. Tai melas! Jo Šventoji Dvasia yra ċia, ir Jis stengiasi ģtvirtinti Savo Bažnyċiā, sutvarkyti Savo Bažnyċiā, paskirstant Jā pažadėtoje Žemėje, kad jie galėtų ģeiti . . . kad visi priešai būtų išvaryti.

¹⁹⁷ Manasija negali užimti savo žemės. Aš negaliu turėti išgydymo tarnavimo, kai pusė . . . kai . . . aš nuvykstu ten ir pamokslauju apie krikštą Jėzaus Kristaus Vardu, ir—ir broliai trejbininkai sako: „O, jis yra ‚Vien tik Jėzus‘“. Ir aš negaliu ten važiuoti ir praveisti Dieviško išgydymo, kai pusė iš jų sako: „Dieviškas išgydymas yra gerai“, ir daugelis iš jų džiaugiasi Viešpaties stebuklais ir sako: „Na, aš tikiu, kad brolis Branhamas yra pranašas, bet leiskite man kai ką jums pasakyti. Tol kol ant jo Dvasia, ir jis atskiria, jis yra Viešpaties tarnas. Bet jo mokymas yra supuvęs, jis niekam tikęs“. Kas kada nors girdėjo tokią nesąmonę? Arba tai nuo Dievo, arba tai ne nuo Dievo. Teisingai. Arba visa tai Dievo, arba iš viso ne Dievas. Tokiu būdu tai yra. Bet kaip jūs ketinate turėti? Manasija nesilaiko savo vietos, Efreimas nesilaiko savo vietos, Gadas nesilaiko savo vietos, Benjaminas nesilaiko savo vietos, jie visi bėgioja ċia su filistinais, ir visi susimaišė. Kaip mes būsime paskirstyti? Bet mes visi esame gimę iš Šventosios Dvasios. Ar taip? Kam mes gimėme? Iš anksto paskirti . . . Tuomet, po to, kai gimėme, mes esame iš anksto paskirti ģsūnystei, kad būtume paskirti ģ Kristaus Kūnā. Suprantate, ką aš turiu omenyje?

¹⁹⁸ Kas yra Kristaus Kūnas? Kai kurie yra apaštalai, kai kurie yra pranašai, kai kurie yra mokytojai, kai kurie - evangelistai, ir kai kurie - pastoriai. Ar ne taip? Mes esame pašaukti. Kiti turi kalbų dovanas, kalbų išaiškinimą, išmintį, pažinimą, stebuklus, stebuklų darymā, visas šias skirtingas dovanas. Ir ką jie dabar daro? Jie truputį pasipraktikavo. Ką? Paleido tai, kaip nežinau ką. Vienas pakyla, kalba kalbomis, ir kitas irgi pradeda kalbėti: „Blrr, blrr, blrr, blrr, blrr, bla.“ M-hm. Pamokslininkas pamokslauja, pašaukia prie altoriaus, o kas nors atsistoja, pradeda kalbėti kalbomis: „Aleliuja! Šlovė Dievui!“ Jei—jei pamokslininkas netikėtai užtęsia pamokslā, būdamas pateptu, tada žmonės sako: „Senas atsimetėlis“. Matote, tai yra dėl to, kad jie neišmokyti.

¹⁹⁹ Biblijoje pasakyta, kad pranašų dvasia paklusni pranašui. Dievas nėra sumaištis kūrėjas. Kai aš stoviu ċia, arba tarnautojas ċia, po Dievo patepimu, nesvarbu, kaip labai jūs norėtumėte kalbėti kalbomis - tylėkite, kol Dievas neužbaigs ċia.

Tuomet, jeigu jūs kalbate kalbomis, tai negali būti tik kažkoks Rašto kartojimas, kadangi Dievas pasakė, kad nenaudotumėte bereikalingo kartojimo. Bet tai yra tiesioginis pranešimas kažkam. Paklauskite manęs, ar nors kartą, parodykite pirštu nors į vieną atvejį, kada Šventoji Dvasia per išvalgumą, kalbėjo kažkam, vėl ir vėl kartodama Raštą. Ji kalbėjo jiems, kas būtent buvo juose negerai, ir ką jie padarė, ir ką jie turi padaryti, arba kas turėjo įvykti, arba kas nors panašiai. Ar ne taip?

²⁰⁰ Taip pat yra ir su kalbėjimu kalbomis bei išaiškinimu! Jeigu vienas bažnyčioje kalba kalbomis, o kitas išaiškina, leiskite pasakyti taip: Sakykim, brolis Nevilas atsistoja ir kalba kalbomis, ir šis brolis čia, pateikia išaiškinimą, sakydamas: „Pasakyk šiam žmogui, kad vakar jis nuėjo ten, ir padarė tai, ko neturėjo daryti. Taigi, gydytojas šiandien jam pasakė, kad jis serga vėžiu. Eik, ištaisyk tai, sugrižk čia ir susitaisyk su Dievu“.

Tas vyras sako: „Iš tiesų, tai tiesa“. Tuomet Dievas yra su jumis.

²⁰¹ Bet kaip mes padarysime tai štai tokiu būdu? Suprantate? Tai tik: „Blmp, blrr, blrr, blrr“. Tiesiog atsitiktinai, bet kaip, kaip pakliūva. Taigi tai... Suprantate, efeziečiai, bando... Suprantate, jie šito nemato. Matote, kaip jų tai nepasiekia? Mes esame iš anksto paskirti sūnų išsūnystei! Taigi, kiek iš jūsų supranta, ką aš turiu omenyje? Pakelkite savo ranką. Išsūnyste! Mes gimstame Dievo Dvasioje, žinoma, gauname Šventąją Dvasią ir šaukiame: „Abba, Tėve! Aleliuja! Šlovė Dievui!“ Mes esame, teisingai, mes esame vaikai, bet mes niekur negalime eiti. Mes negalime nušluoti filistinų.

²⁰² Pažvelkite į broli Bilį Graham, stovintį ten. Ir tą musulmoną, sakantį: „Įrodyk Tai“.

²⁰³ Pažvelkite į Džeką Coe, stovintį ten. Ir į tą ateistą, tą Kristaus bažnyčia ten, paspaudė tam ateistui ranką ir pasveikino. Tarsi krikščionis, o pats paspaudė tam velniui ranką, kaip Džo Levis, laisvamaniš, ir netgi burnoja Dievą, ir sako: „Dievo kaip tokio bet kuriuo atveju visiškai nėra“, - ir panašius dalykus. Ir bažnyčia, vadinanti save Kristaus bažnyčia, sveikinasi su juo, ir stoja prieš broli Džeką Coe. Kaip mes ką nors padarysime? Ir sekmininkai, daugelis iš jų, prieš jį; kai kiekvienas mūsų krašto pamokslininkas turėtų stoti koja kojon su juo, ir sakyti: „Dieve, siųsk Savo Jėgą“. Suprantate, štai prašom, mes negalime būti paskirti.

²⁰⁴ Efraimas nenori pasilikti. Vienas iš jų pereina čia, mes randame, kad Manasija pereina čia, sako: „O, tai bent, Viešpats davė man gerą javų lauką!“ Tuomet štai čia ateina Gadas, sako: „Na, taigi luktelėkite minutėlę. Aš turėčiau auginti avižas, bet aš taip pat auginsiu javus. Aleliuja!“ Suprantate? Tu neturi nieko bendra su javais; užsiimk avižomis, tavo dalis - auginti avižas. Tu neturėtum ganyti avių, kai tu turi ganyti galvijus.

Dievas nori paskirstyti Bažnyčią. Bet kiekvienas iš jų nori daryti tą patį. „Aleliuja!“ Jūs negalite jiems nieko apie tai pasakyti. Ne, ne. Jie tebeturi tą ožio prigimtį: „Badyti, badyti, badyti, badyti, badyti, badyti“. Suprantate, jūs negalite jiems nieko pasakyti. Teisingai. Taigi, argi tai ne tiesa? Ir jūs negalite paskirstyti bažnyčios. Suprantate?

205 Bažnyčia turi būti iš anksto paskirta vaikų išūnystei, kur žmogus. . . Dievas gali paimti ir išūnyti žmogų šeimoje, ir duoti jam kažką. Tai, pirma, išbandykite tai ir pažiūrėkite, ar tai teisinga. Biblijoje pasakyta, kad ištirtume dvasią. Šis žmogus tvirtina tam tikrą dalyką, išbandykite tai, ir pažiūrėkite ar tai teisinga. Jeigu tai teisinga, judėkite toliau su tuo. Tada sakykite: „Viešpatie, siusk mums dar ką nors“. Judėkite toliau, suprantate, tiesiog judėkite toliau, kol kiekvienas neužims savo vietos. Tuomet jūs pamatysite, kaip Dievo bažnyčia pradės užimti savo vietą. Štai tada filistinai pradės trauktis. Nusimes šortus, ataugės plaukai, veidai bus nuplauti; cigarų nebeliks. Teisingai. Kai Bažnyčia pradės įgauti savo galingą Jėgą, kai mes turėsime Ananiją ir Sapfyrą, ir dar keletą tokių. Taip, pone. Jūs pamatysite, kaip ši šventa Bažnyčia stovės kartu Jo Jėgoje, poziciškai paskirta kaip Dievo sūnūs, išūnyta į Dievo šeimą, galinga Bažnyčia, stovinti ten Savo šlovėje. O, štai dėl ko Jis ateina.

206 Matote, kaip toli mes esame nutolę, broliai? Jūs net negalite susieiti kartu dėl Rašto. Ir bet kuris žmogus, bet kuris žmogus, kuris nemato Biblijoje vandens krikšto Jėzaus Kristaus Vardu – jis arba aklas, arba jam kažkas psichiškai netvarkoje. Teisingai. Ir štai kur vyksta didžioji kova.

207 Aš–aš paprašysiu bet kurio žmogaus parodyti man nors vieną Rašto vietą, kur kas nors buvo krikštytas į kokią nors kitą vardą, o ne į Jėzaus Kristaus Vardą, naujojoje bažnyčioje. Arba, jeigu jis buvo pakrikštytas koku nors kitu būdu, jis turėjo būti pakrikštytas iš naujo Jėzaus Kristaus Vardu, kad gautų Šventąją Dvasią. Ateikite ir parodykite man. Nėra to. Nėra tokio pavedimo. Kai Jėzus ten pasakė: „Tad eikite ir mokykite visas tautas, krikštydami juos Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios Vardu“, nei Tėvas, nei Sūnus, nei Šventoji Dvasia nėra vardai, nei vienas iš jų, Petras atsisuko, lygiai po dešimt dienų, pasakė: „Atgailaukite, ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui“. Ir visur Biblijoje. . .

208 Ir tuomet ten buvo kai kurie, kurie buvo pakrikštyti kitokiu būdu – Jono, tiesiog atgailai. Paulius pasakė: „Jūs turite būti pakrikštyti iš naujo. Jūs turite vėl ateiti“.

209 „O, bet juk mes buvome pakrikštyti didžio švento vyro, Jono. Jis pakrikštijo Jėzų“.

210 „Gerai, tai yra Evangelija. Tai yra Dievo Dvasia, kuri buvo apreikšta man. Aš esu Viešpaties apaštalas, ir jei angelas iš Dangaus ateis ir skelbs ką nors kita . . .“

211 Leiskite man tai perskaityti. Biblijoje pasakyta: „Jei ang- . . .“ Paulius pasakė: „Jei angelas iš dangaus pasakytų ką nors kita“, - vyskupas, arkivyskupas, popiežius, prižiūrėtojas, kad ir kas jis būtų, - jei jis pamokslautų ką nors kita, išskyrus Tai, ką aš jums pamokslavau, tebūnie jis prakeiktas“. Nėra . . . Mes neturime tokių papročių. Ne, pone. Jūs tiesiog . . . Tiesiog nėra tokio dalyko. Jūs, mes . . . Ir tuomet—tuomet, suprantate, kodėl žmonės negali to pamatyti? Kodėl žmonės nenori—nenori—nenori tuo tikėti? [Kažkas susirinkime sako: „Iš anksto paskirti“—Red.] Suprantate? Kažkas pataikė tiksliai, Gene. „Iš anksto paskirti“, - būtent. Kodėl? „Visi, kuriuos Tėvas Man davė, - (ką?) - ateis pas Mane“. Kaip tiksliai! „Visi, kuriuos Tėvas Man davė, ateis—ateis pas Mane“. Kas čia man nutiko, bandant man rasti čia? Štai kur. Gerai.

212 Leiskite man tiesiog perskaityti šią eilutę, o paskui aš pasakysiu jums, ką Paulius, dalykai, kurie . . . Tas pats pamokslas, kurį aš pamokslavau ši vakarą, čia tai, ką Paulius kalbėjo apie išankstinį paskyrimą, apie vandens krikštą Jėzaus Vardu, Šventosios Dvasios krikštą, nustatymus bažnyčioje ir taip toliau. Štai ką jis pasakė:

Aš stebiuosi (kalba šiems galatams), kad jūs taip greitai atsitraukėte nuo to, kuris jus pašaukė į . . . Kristaus malonę, (kitais žodžiais, man taip gėda dėl jūsų, kad jūs leidote kažkam čia ateiti, nukreipti jus nuo To.) į kitą evangeliją:

Kuri nėra kita; bet yra tie, kurie trikdo jus ir nori iškreipti Kristaus Evangeliją, iškreipti tikrąją Kristaus Evangeliją.

213 Bet žiūrėkite. Taigi, atminkite, būtent Paulius ragino kiekvieną, kas nebuvo ankščiau krikštytas Jėzaus Kristaus Vardu, ateiti ir iš naujo pasikrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu. Kiek iš jūsų žino, kad tai tiesa? Kiek iš jūsų žino, kad būtent Paulius pasakė, jog šios paslaptys buvo paslėptos nuo pasaulio sukūrimo, ir buvo apreikštos jam, kad mes buvome iš anksto paskirti būti Dievo sūnumis, išūnystei, tai buvo Paulius? Pažvelkite čia, ką jis pasakė:

Bet nors ir mes ar angelas iš dangaus skelbtų jums kokią kitą evangeliją negu tą, kurią mes jums paskelbėme, tebūna jis prakeiktas.

214 Tiesiog nesakykite: „Aš su jumis nesutinku, pone“. Tiesiog leiskite jam būti prakeiktam. Leiskite man perskaityti sekančią eilutę:

*Kaip mes sakėme anksčiau, taip aš vėl dabar sakau:
Jei kas jums skelbtų kokią kitą evangeliją, negu tą, kurią
mes jau esame priėmę, tebūnie jis prakeiktas.*

²¹⁵ Teisingai. Taigi, broli, sese, jei aną dieną tai buvo Dievas, ir aš—aš tikiuosi, kad nekalbu tai su nepagarba, paėmė mane, kad pamatyti šį mažą. . . Taigi, aš susijaudinu; aš nemanau, kad aš susijaudinu, aš tiesiog gaunu palaiminimus pamokslaudamas. Aš išeinu iš savęs, ir aš tiek užlaikau jus čia, aš žinau, kad jūs apsnūdę ir pavargę. Bet, o, aš. . . Jeigu jūs—jeigu jūs tik galėtumėte žinoti, kaip aš noriu, kad jūs ten būtumėte! Suprantate? Ir kai aš, dar kartą tai pakartosiu, kai aš. . . kai Jis pasakė. . . aš pasakiau: „Tai padarytų. . .“

Jis pasakė: „Ar norėtum pamatyti, kokia yra pabaiga?“

²¹⁶ Ir aš žvilgtelėjau atgal ir pamačiau save gulintį ant lovos. Be abejo, jūs pažystate mane jau seniai ir žinote, kad—kad—kad aš kalbu jums Tiesą. Aš noriu jūsų kai ko paklausti, kaip Samuelis pasakė prieš jiems patepant Saulių: ar aš kada kalbėjau jums ką nors Viešpaties Vardu, išskyrus tai, kas buvo tiesa? Ar taip? Visada buvo tiesa. Ar aš kada nors atėjau pas jus prašydamas pinigų ar ko nors panašaus? Ne, matote, šito niekada nebuvo. Ar dariau ką nors, išskyrus tai, kad iš visų jėgų stengiausi atvesti jus pas Kristų? Būtent.

²¹⁷ Dabar jie nori pasakyti, kad aš esu proto telepatas, žinote, turintis supersensorinį įžvalgumą. Žinoma, tokie dalykai turi iškilti, Biblijoje pasakyta, kad jie iškils. Kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei, jie darė praktiškai tą patį, ką darė Mozė, kol tai nepriėjo iki užbaigimo. Teisingai. Bet atminkite, Jambras ir Janas negalėjo išgydyti. Jie negalėjo išgydyti. Jie galėjo sukelti nelaimės, bet negalėjo jų pašalinti. Suprantate? Gerai. Taigi, Dievas yra Gydytojas. Dievo Žodis išlieka Tiesa.

²¹⁸ Aš stengiausi būti sąžiningas su jumis. Aš stengiausi kalbėti jums Tiesą. Aš—aš. . . maždaug trisdešimt vienerius metus stoviu už šios sakyklos, su pertraukomis, trisdešimt vienerius metus, ir galbūt vieną dieną išeisiu į Slovę nuo šios sakyklos. Žmona, dukrelė, tėvas, brolis - visi palaidoti štai čia šalia, brangūs draugai. Aš žiūrėjau į jų karstus ir gėles, padėtus ten, ir žinau, vieną dieną mano irgi bus ten. Taigi, tai tiesa. Bet nuoširdžiai iš visos širdies, aš kalbu jums iš visos širdies, aš tikiu, kad pamokslavau jums tikrą Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangeliją. Aš tikiu, kad jūs visi iki vieno turite pasikrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu ir gauti Šventosios Dvasios krikštą. Ir kada jūs tai padarysite, tai atneš jums džiaugsmą, ramybę, ilgą pakantumą, gerumą, nuolankumą, švelnumą, kantrybę, tikėjimą.

²¹⁹ Ir anądien, kas įvyko su manimi tą rytą - aš nežinau. Aš iki šiol negaliu pasakyti, buvau aš čia kūne ir tiesiog mačiau regėjimą, ar aš buvau paimitas iš čia ten. Aš nežinau, aš negaliu

pasakyti. Žinau tik tiek, kad aš—aš visada bijojau mirties, buvo tarsi nedidelė rakštis. Bet bijojau ne to, kad Jėzus neateis manęs pasiimti, taigi, šito aš nebijojau, kadangi aš—aš to nebijau; bet jeigu aš sutiksiu jus ir būsiu tik kažkokia mažytė migla, sklandanti ore. Bet dabar aš suprantu. Kai aš pamačiau tuos žmones, jie buvo tikri. Ir tai buvo žmonės, su kuriais anksčiau mane kažkas rišo čia žemėje, netgi mano pirma žmona. Ji nebuvo mano žmona, ji buvo mano sesuo. Ji niekada nepavadino manęs savo vyru, ji vadino mane savo brangiu broliu. Nebuvo jokio sekso, jokių tokios rūšies jausmų, to negalėjo būti; tai buvo tobula, tai buvo švelnumas, tai buvo tobulybė.

Aš stebiuosi, aš nežinau, tiesiog klausiu savęs: Ar tai, ką ji matė, prieš palikdama žemę? Kai ji buvo anapus, toje ligoninėje, kai aš pašaukiau ją, ir ji pasakė: „Bili, tu tai pamokslavai, tu apie tai kalbėjai, bet, - ji pasakė, - tu nežinai, kas tai yra“. Ji pasakė: „Man daugiau nėra jokio noro pasilikti“.

²²⁰ Man įdomu, ar taip yra su tuo dievobaimingu, šventu, pagyvensiu vyru F. F. Bosvortu, kuris stovėjo už šios sakyklos, kuris kartu su manimi pamokslavo įvairiose pasaulio vietose. Senasis F. F. Bosvortas, beveik visi jūs, pažinojote jį; dievobaimingas, šventas senukas. Likus dviem valandoms, na, maždaug dvi ar tris savaites prieš tai, kai jis iškeliavo, aš nuėjau pas jį, o jis gulėjo ten, beveik devyniasdešimties metų amžiaus. Jis ištiesė savo nedidukes suglebusias rankas, jo nuplikusi galva ir tos baltos žandenos ant jo veido. Aš apkabinau šį senuką ir sušukau: „Mano tėve, mano tėve, Izraelio vežimai ir jo raiteliai“.

Nes jeigu ir buvo žmogus, kuris atstovavo sekmininkus ir buvo tikru apaštalu, tai buvo F. F. Bosvortas, švari, tiesi, tikra Evangelija, suprantate, tai buvo Bosvortas. Ir kai aš laikiau jį savo rankose, ir sušukau: „Mano tėve, mano tėve, Izraelio vežimai ir jo raiteliai“.

²²¹ Jis tarė: „Sūnau, pasilik savo veikloje“. Pasakė: „Pasistenk aplenkti šiuos jaunus vaikus užsienio veiklos laukuose, jei gali, kol jie neatnešė ten visiško fanatizmo. Atnešk jiems tą tikrąją Evangeliją, kurią tu turi, sūnau“. Jis pasakė: „Tavo tarnavimas dar neprasidėjo, koks jis dar prasidės“. Pasakė: „Tu esi visai naujas Branhamas“. Pasakė: „Tu esi jaunas, sūnau“.

Aš tariau: „Broli Bosvortai, man keturiasdešimt aštuoni“.

²²² Jis pasakė: „Tu dar nepradėjai“. Jis tarė: „Neleisk tiems jauniems sekmininkų pamokslininkams patekti ten su daugybe absurdiškumo, ir užnuodyti visa tai, ir nuteikti prieš Tai visus diplomatus ir visą šalį, prieš tau ten nuvykstant“. Pasakė: „Judėk pirmyn, broli Branhamai, eik su Evangelija, kurią tu turi“. Jis pasakė: „Aš—aš tikiu, kad tu esi Viešpaties mūsų Dievo apaštalas ar pranašas“.

²²³ Aš pažvelgiau į jį, apkabinau jį rankomis. Tariau: „Broli Bosvortai, aš noriu užduoti jums klausimą. Kokia buvo pati

laimingiausia jūsų...akimirka iš jūsų...per visus metus, kuriuos jūs pamokslavote?“

Jis atsakė: „Tiesiog dabar, broli Branhamai“.

Aš paklausiau: „Ar žinote, kad jūs mirštate?“

Jis atsakė: „Aš negaliu mirti“.

Aš pasakiau: „Ką...Kodėl jūs sakote, kad tai pats laimingiausias jūsų laikas?“

²²⁴ Ten buvo nedidukės durys. Jis tarė: „Aš guliu čia, veidu į tas duris. Bet kurią minutę Tas, kurį aš mylėjau, ir Tas, dėl kurio aš pamokslavau ir už kurį stovėjau visu šiuos... savo gyvenimą, Jis ateis manęs per šias duris, ir aš išeisiu su Juo“. Aš pažvelgiau į jį, pagalvojau, kad aš—aš žiūriu taip, kaip aš žiūrėčiau į Abrahama, Izaoką ar Jokubą.

²²⁵ Aš paėmiau jį už rankos, aš tariau: „Broli Bosvortai, mes abu tikime tą patį Dievą, mes tikime į tą patį. Iš Dievo malonės aš pamokslausiu, kol mano kūnas neišleis paskutinio atodūσιο. Aš išliksiu ištikimas Dievui, tiek kiek aš žinau kaip išlikti. Aš neisiu į kompromisą dėl Evangelijos nei iš jokios pusės ir nei vienoje vietoje. Aš liksiu ištikimas Dievui, tiek kiek aš žinau kaip išlikti. Broli Bosvortai, aš susitiksiu su jumis geresnėje Šalyje, kur jūs nebūsite jaunas... arba daugiau nebebūsite senas, bet jaunas“.

²²⁶ Jis pasakė: „Tu būsi ten, broli Branhamai, nesijaudink“.

²²⁷ Ir likus valandai, dviem valandom iki jo mirties... maždaug po dviejų mėnesių, aš tuomet maniau, kad jis miršta, mano žmona atėjo ir pasimatė su juo (jis visada daug galvodavo apie ją), ir paskui ponija Bosvort. Ir maždaug dvi valandas jis gulėjo, miegojo. Jis pakilo, apsižvalgė ir pašoko iš lovos. Jis pasakė: „Mama, na, aš jau daug metų nemačiau tavęs! Tėti! Broli Džimai, na, - pasakė, - pažiūrėkime, tu buvai vienas iš mano atverstųjų į Viešpatį, Džoljete, Ilinojuje“. Jis jau penkiasdešimt metų kaip miręs. Suprantate? Taip! Jis tarė: „Jūs esate sesuo *tokia-ir-tokia*. Taip, aš atvedžiau jus pas Viešpatį susirinkimuose Vinipege. Taip. Na, čia sesuo *tokia-ir-tokia*. Aš nemačiau jūsų... Taip, matote, jūs atėjote pas Viešpatį *ten-ir-ten*“. Ir iš eilės dvi valandas jis sveikinosi su tais, kuriuos jis atvedė pas Viešpatį. Grįžo tiesiai į savo vietą ir atsigulė, sukryžiajo rankas ir tai buvo viskas. Ar brolis F. F. Bosvortas įėjo į tą Šalį, kurią Jėzus leido man apžvelgti aną vakarą? Jei taip, tai ši vakarą jis yra ten, jaunas vyras. Tesuteikia Dievas ramybę jo sielai. Ir te aš gyvensiu taip ištikimai, kad įečiau į tą Šalį. Ir te būnu aš ištikimas Kristaus tarnas!

²²⁸ Man gėda dėl savo gyvenimo. Man gėda prieš... Aš—aš... Jei aš nusidėjau prieš jus, žmonės, jūs—jūs privalote man tai pasakyti. Suprantate? Aš stengiuosi gyventi teisingai visame, ką Dievas leidžia man padaryti iš Savo malonės. Suprantate? Suprantate? Bet, pažvelkite, draugai, jei jūs žinote, kad mano

gyvenime kažkas netvarkoje, jūs privalote ateiti ir pasakyti man apie tai. Ir žiūrėkite, aš privalau stovėti čia prieš jus ir pamokslauti jums tikrą Evangeliją. Aš privalau tai, nes aš tikiuosi pamatyti kiekvieno iš jūsų veidus, jaunus vyrai ir moteris, tiesiog anapus už linijos. Tik vienas atodūsis yra tarp vietos, kur jūs dabar ir ten. Taigi, teisingai. Tai čia.

²²⁹ Ir tegul visos malonės Dievas, Dangaus Dievas, ne šventvagiškai, bet pagarbiai, „Tėtis“, tą didžiąją dieną, kai būsime pristatyti vėl čia, ir turėsime savo žemiškuosius kūnus, taigi mes galėsime gerti, valgyti vynuoges ir žemės vaisius. „Jie statys namus ir kitas neapsigyvens. Jie sodins vynuogynus ir kitas jų nevalgys“. Suprantate? Vienas žmogus pasodina vynuogyną ir jo sūnus perima jį, paskui jo sūnus. Bet ne šiuo atveju; jis pasodins jį ir pasiliks ten. Suprantate, teisingai. Mes būsime ten amžinai. Ir tame krašte, te pamatysiu aš kiekvieną iš jūsų.

²³⁰ Ir aš žinau, kad čia kalbu netgi trejybinių tarnautojams. Ir, mano broliai, aš nekalbu to, kad—aš nekalbu to, kad įskaudinčiau. Aš taip pat esu trejybinių, aš tikiu trejybę, trimis Dievo atributais (Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia), bet ne į tris Dievus. Suprantate? Aš tikiu, kad yra trys atributai, absoliučiai, aš tikiu tuo visa savo širdimi: „Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia“, - bet jie nėra trys Dievai. Tai tik trys atrib- . . . arba trys Dievo pareigybės. Kažkada Dievas buvo Tėvystėje, Sūnystėje, ir dabar - Šventijoje Dvasioje. Tai tas pats Dievas trijose pareigybėse. Ir jie turi . . .

²³¹ Ir Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia tai joks Dievo vardas. Dievas turi vieną Vardą, ir Jo Vardas yra Jėzus. Biblijoje pasakyta: „Šeima Danguje pavadinta Jėzumi, ir šeima žemėje pavadinta Jėzumi“. Teisingai. Taigi Dievas turėjo vieną Vardą, žmogaus Vardą. Jis buvo . . . turėjo vardą Jehova-jireh, Jehovarafa, tai buvo Jo Dievybės titulai. Bet Jis turėjo vieną Vardą: Jėzus! Ir tai yra Jis.

²³² Ir iš tiesų, mano broliai, jei jūs su manimi nesutinkate, atminkite, aš—aš—aš, bet kuriuo atveju, susitiksiu jus ten. Suprantate? Aš—aš būsiu ten su jumis. Ir telaimina jus Dievas. Ir aš myliu jus.

²³³ Ir noriu, kad dabar bažnyčia prisimintų, sekmadienio rytą mes pratęsime nuo čia ir aš pasistengsiu jūsų neužlaikyti ilgiau nei iki antros valandos, kad mes galėtume praveisti popietinį susirinkimą, jei tik mes galėsime, ir jei aš susitvarkysiu taip pat, kaip ir ši vakarą, dešimt trisdešimt. Ar jūs man atleisite? Draugai, mums liko visai nedaug laiko, brangieji. Aš—aš vadinu jus „brangieji“, nes jūs tokie ir esate. Jūs—jūs esate mano brangieji. Žinote ką? Tegul . . . Štai atėjo Rašto vieta. Paulius pasakė: „Aš pavyduliauju dėl jūsų (Savo Bažnyčios) Dievo

pavydu, nes aš sutuokiau jus“. Štai taip, taip yra. Štai taip. „Nes aš sužiedavau jus, sutuokiau jus su Kristumi, tyrą mergelę“.

²³⁴ Taigi, jei tai buvo tiesa tą dieną, jis pasakė: . . . Jie, žmonės sakė man, pasakė: „Jėzus ateis pas tavę, ir tu pristatysi mus Jam“, - tyrą mergelę. „Bus teisiami pagal tą Žodį, kurį tu jiems pamokslavai“. Ir, žiūrėkite, jei aš pamokslauju jums tiksliai tai, ką Paulius pamokslavo savo bažnyčiai, jei jo grupė įeis, tai mūsų irgi, nes pas mus tas pats. Amen.

Palenkime dabar mūsų galvas, kol mes sakome: „Telaimina jus Dievas“. Taigi. . .? . . . mūsų brangus mylimas pastorius, brolis Nevilas.

ĮSŪNYSTĖ 2 LIT60-0518

(Adoption 2)

ĮSŪNYSTĖS SERLIOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba trečiadienio vakarą, 1960 m. gegužės mėn. 18 d., Branhamo bažnyčioje Džefersonvilyje, Indiana JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org